

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

11. ČÍSLO / XXVI. ROČNÍK

14 Kč • 0,76 €

18. BŘEZNA 2018

Z obsahu:

**Slavení Eucharistie -
příprava darů**
Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 28. února 2018
- strana 2 -

**Svatý Josef,
patron umírajících**
Marie Vérenne
- strana 4 -

Ani oko nevidělo... (19)
F. J. Boudreaux SJ
- strana 5 -

Sv. Turibius z Mongroveja
Libor Rösner
- strana 6 -

O svátostech (7)
Kněžské svěcení
- strana 8 -

Druhý Jan Sarkander
K 70. výročí smrti
P. Vojtěcha Rygala
- strana 10 -

**„Jděte do celého světa
a hlásejte evangelium
všemu tvorstvu!“
(Mk 16,15)**
- strana 11 -

**Lurdy: Potvrzení víry,
nebo podvod?**
Marcin Jendrzejcak
- strana 12 -

*Je to Kristus, který skrze kněze křtí, žehná,
odpouští hříchy, slouží oběť mše svaté...*

Slavení Eucharistie – příprava darů (Mk 6,38-39.41)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci 28. února 2018, Řím, aula Pavla VI.

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Pokračujeme v katechezi o mši svaté. Po bohoslužbě slova, které jsem se věnoval v minulých katechezích, následuje další konstitutivní součást mše, kterou je *eucharistická liturgie*. V ní církev posvátnými znameními zpřítomňuje Oběť nové smlouvy zpečetěné Ježíšem na oltáři kříže (srov. *Sacrosantum concilium*, 47). Prvním oltářem byl totiž kříž, a když přistupujeme k oltáři sloužit mši, pamatujeme na oltář kříže, kde byla přinesena první oběť. Kněz, který ve mši reprezentuje Krista, koná to, co učinil samotný Pán a svěřil učedníkům na poslední večeři: *vzal chléb a kalich, vzdal díky, dal učedníkům a ře-*

kl: „Vezměte a jezte.... pijte: toto je moje tělo... toto je kalich mé krve. To činite na mou památku.“

Církev, poslušná Ježíšovu příkazu, uspořádala *slavení Eucharistie* tak, že *odpovídá slovům a gestům, která učinil On* v předvečer svého umučení. Při *přípravě darů* se přináší k oltáři chléb a víno, tedy prvky, které Kristus vzal do svých rukou. V *eucharistické modlitbě* vzdáváme díky Bohu za dílo vykoupění a přinesené dary se stávají Tělem a Krví Ježíše Krista. Následuje *lámání chleba a přijímání*, při kterém znovu prožíváme zkušenost apoštolů, kteří přijali eucharistické dary z rukou samotného Krista (srov. *Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 72).

Prvnímu Ježíšovu gestu: „vzal chléb a kalich vína“ proto odpovídá příprava darů, která je první částí eucharistické liturgie. Je chvályhodné, když dary přináší knězi sami věřící. „Ačkoli chléb a víno určené k bohoslužbě už nepřinášejí ze svého jako kdysi, přece si tento obřad uchovává svůj duchovní smysl a význam.“ (*tamtéž*, 73) V této souvislosti je příznačné, co při svěcení nového kněze pronáší biskup, když mu předává chléb a víno: „Přijmi dary svatého lidu k eucharistické oběti.“ (*Římský pontifikál*, Svěcení biskupů, kněží a jáhnů) Je to tedy lid Boží, který přináší dar chleba a vína ke mši! Ve znameních chleba a vína,

Pokračování na str. 7

Dobrá smrt... Jejimi patrony jsou zvláště Panna Maria, svatý archanděl Michael a svatý Josef. (str. 4) Může to znít poněkud drsně, ale jak potvrzují životy lidí, svatý Alfons z Liguori říká velkou pravdu: „Člověk nežije správně, když nemyslí na smrt.“ Chceme-li důkaz pro vlastní život, myslím, že nemusíme chodit daleko: stačí si uvědomit, jaký vliv na náš život má (nebo aspoň by mělo mít) postní rozjímání o Ježíšově utrpení a jeho smrti – zvláště pak v souvislosti s konečností naší pozemské pouti...

Žít správně však vyžaduje mít zdravé svědomí. To zase potřebuje dobrou formaci, jinak funguje jako alibi, říká arcibiskup Charles Chaput. (str. 10) Za správnou formaci a poučování věřících pak zodpovídají biskupové a kněží, bez kterých není ani oběť mše svaté a posvěcování lidu. Bez kněží a biskupů by katolická církev zanikla. (str. 8-9) Ovšem pozor! Je podstatné, aby oni sami byli ryzí, pravdiví a svatí ve svém životě z víry. Tak to zdůrazňoval i patron Peru, svatý Turibius z Mongroveja, když kladl na svatost svých kněží-misionářů velký důraz také proto, aby tak byli věrohodnými zvěstovate-

li evangelia. (str. 6-7) Je to výzva pro všechny časy!

Rádi proto otiskujeme i krátké vzpomínky na dvě kněžské osobnosti, jejichž životy ještě zůstávají v paměti našich současníků – na P. Vojtěcha Rygala a otce Billa. (str. 10 a 11) Oni naplnili měrou vrchovatou sliby, které dali Bohu, a jak věříme, jejich odměnou je účast na Boží slávě v nebi. Pro lepší vzhled, jaké slávy požívají, je užitečné rozjímavě si přečíst výklad jezuitů F. J. Boudreaux. (str. 5-6) Pro osoby Bohu zasvěcené to může být rovněž povzbuzení v jejich každodenním boji proti přirozeným sklonům a touhám, kterým nejsou bezpochyby vystaveny o nic méně než ostatní lidé, ba právě naopak – ďábel rád útočí právě tam, kde člověk usiluje o něco krásného ve vztahu k Bohu a užitečného pro spásu své duše.

Nicméně, přijmeme i my nezasevěcení svůj díl zodpovědnosti za svatost a pravdivost biskupů, kněží, misionářů, všech Bohu zasvěcených osob... Aktuální výzvou k takovému postoji nezbytnému pro věřícího katolíka je Den mod-

litby a postu za misionáře-mučedníky, který letos připadá na sobotu 24. března. Poněkud symbolicky lze chápat i fakt, že tento den zasahuje do Týdne modliteb za mládež. (str. 9) Je zřejmé, co máme dělat na prvním místě, chceme-li mít nejen svaté kněze a další Bohu zasvěcené osoby, ale chceme-li také mít stále nová duchovní povolání: modlit se...

Uzavřeme tento kruh uvažování: Prožít dobrou smrt usnadňuje dobrý život podle správně formovaného svědomí, k čemuž nám mají pomáhat biskupové a kněží. Modleme se za ně! Všichni pak, bez výjimky, si máme ve skutečích i myšlenkách počínat tak, jako bychom už dnes měli umřít. A budeme-li mít čisté svědomí, nemuseli bychom se snad tolik bát smrti. Volejme proto ke svatému Josefovi, jehož slavnost v pondělí slavíme, a prosme ho za šťastnou hodinku smrti. A obračejme se rovněž i na Pannu Marii, svatého archanděla Michaela a naše svaté patrony. Neboť nic lépe nenaplní u-li Boží, než odevzdat svůj život podle slov svatého Pavla (Flp 1,21): „Pro mne je životem samozřejmě Kristus a smrt znamená zisk.“

Daniel Dehner

Editorial

Do Jeruzaléma míří četní poutníci a je mezi nimi také skupina Řeků, které sem přivádí něco více než jen tradiční svátky. Pocítili živou touhu vidět Ježíše. Chtějí jej alespoň spatřit, ale budou obdarováni více, než mohli očekávat.

Připoj se k nim, abys nepromarnil příležitost poznat velké Ježíšovo tajemství.

V předchozích setkáních ses stal několikrát svědkem,

s jakým nepochopením a přímo odporem se Ježíš setkává u nejvyšších představitelů svého Bohem vyvoleného národa. *Ačkoliv před nimi vykonal tolik znamení, neuvěřili v něho: očima neviděli, aby srdcem neporozuměli a nemuseli se napravit.*⁽¹⁾

O to více Pána potěší zájem pohanů, kteří ho hledají s upřímným srdcem. Kdo takto přichází za Ježíšem, neodejde neobdarován. Tito cizinci netuší, že pro Něho představují zástupce nesčetných národů, které mají zaujmout privilegované postavení Abrahámových potomků, až *přijmou evangelium*. Jejich přítomnost Pánu připomíná, že se přiblížila chvíle, kdy svou obětí zásadně změní jejich dosavadní postavení. Právě proto před těmito neobřezanými odhalí Pán své veliké tajemství, které je židovské elitě jen pro pohoršení.

Ano, *přišla hodina, aby Syn člověka byl oslaven*, aby se dokonale naplnil smysl jeho příchodu na tento svět. Je zde řeč o slávě, jakou svět dosud nepoznal. Měli totiž Ježíšův život *přinést užitek*, musí nejprve *padnout do země* jako zaseté zrnko. Představ si živě, co se stane s pšeničným zrnem zasetým do půdy. Zahyne, aby z jeho zmaru vzešel klas, který přinese *mnohý užitek*. Syn Boží přišel na tento svět s výslovným posláním být oslaven právě tímto způsobem: proto mluví o slávě, která vzejde až z nejhlubšího ponížení, o životě, který se zrodí ze smrti. Jak vidíš, je to zcela jiná perspektiva, než jakou si představují a přejí lidé smýšlející v duchu tohoto světa.

Ani Boží všemohoucnost nehledá jiné východisko z tragické situace způsobené hříchem neposlušnosti člověka než cestu poslušnosti, dovedenou až k ponižujícím zmaru. Ani Syn Boží nijak neskrývá, že se této cesty jako člověk děsí. Jeho

lidská přirozenost se tomu brání. Uvědom si přítom, že vnitřní zápas, který vyvrcholil brzy v Getsemanské zahradě, provází Ježíše ve skutečnosti po celý jeho život.

Vi od samého začátku velice přesně, co to pro něho znamená – *odumřít jako pšeničné zrnko, které padlo do země*. Ta hodina je tu, a jak se přibližuje, roste až k neunesení úzkost Syna člověka. Nemá právo prosit Otce, *který má moc ho*

vysvobodit, aby ho takové cesty ušetřil? Ale *vždyť právě pro tuto hodinu přišel!* S jakou prosbou se tedy obrátí na Otce?

Ježíšova krátká, ale nanejvýš výmluvná modlitba zasluhuje všechnu tvoji pozornost. Je to modlitba, která je projevem úplného sebeobětování a současně dokonalé důvěry. Prosí, ale tak, že se o sobě a o své úzkosti ani nezmiňuje. Spoléhá na to, že všechnu potřebnou odvahu a sílu najde ve své dokonalé synovské odevzdání do Otcovy vůle: *Otče, oslav své jméno!*

V čem se má projevit Otcova sláva? V tom, že zjeví světu dokonalou poslušnost, s jakou Syn vyplní odvěkou Otcovu vůli. V neslýchané pokoře se nechá jako obětní beránek vést mořem ponížení, utrpení a smrti, aby vyšla najevo láska, která je silnější než *moc knížete tohoto světa*, jenž tu panuje od chvíle, kdy mu lidská neposlušnost dala přednost před Bohem. Ježíšova poslušnost *obnoví všechno*⁽²⁾ a učení z ponížení bránu ke slávě a ze smrti zdroj života. Otče, staň se tvá vůle, aby ve slávě tvého jména měl člověk záruku, že i sebevětší ponížení, i nejbolestnější strádání se změní v cestu vedoucí k radosti věčného života v tvém království.

Tento Ježíšův příklad bude obdivuhodně přitažlivý. Být *povýšen na dřevo* bylo čtyři tisíce let znamením nejvyšší potupy a Božího prokletí⁽³⁾. Ježíš svou poslušnou obětí promění tuto potupu ve znamení, kterým naopak *všechny přitáhne k sobě*.

Slyšíš z nebe Otcův souhlasný hlas? Je to již potřetí za Ježíšova života. Tentokrát tě Pán výslovně upozorňuje, že tento hlas zazní kvůli tobě, aby ti potvrdil, jak veliké zalíbení má Otec v poslušnosti svého jednorozrozeného Syna. Nemenší zalíbení má i v poslušnosti těch, kteří ho budou následovat. Boží slávou je spása světa. Bo-

Liturgická čtení

1. čtení – Jer 31,31–34

Hle, blíží se dni – praví Hospodin – kdy sjednám s Izraelovým a Judovým domem novou smlouvu: ne jako byla smlouva, kterou jsem sjednal s jejich otci, když jsem je vzal za ruku, abych je vyvedl z egyptské země; smlouva, kterou zrušili, ačkoli já jsem byl jejich páнем – praví Hospodin. Taková bude smlouva, kterou sjednám s Izraelovým domem po těch dnech – praví Hospodin: Vložím svůj zákon do jejich nitra, napíšu jim ho do srdce, budu jim Bohem a oni budou mým lidem! Nebude již učit druh druhá, bratr bratra: „Poznej Hospodina!“ Neboť mě poznají všichni od nejmenšího do největšího – praví Hospodin. Jejich nepravosti jim odpustím a na jejich hřích už nevzpomenu.

2. čtení – Žid 5,7–9

Kristus v době, kdy jako člověk žil na zemi, přednesl s naléhavým voláním a se slzami vroucí modlitby k tomu, který měl moc ho od smrti vysvobodit, a byl vyslyšen pro svou úctu k Bohu. Ačkoli to byl Syn Boží, naučil se svým utrpením poslušnosti. Když tak dokonal své dílo, stal se příčinou věčné spásy pro všechny, kteří ho poslouchají.

Evangelium – Jan 12,20–33

Mezi těmi, kdo přišli do Jeruzaléma jako poutníci, aby se o svátcích zúčastnili bohoslužeb, byli i někteří pohané. Ti

Dokončení na str. 13

ží slávou budou i všichni ti, kteří půjdou ve stopách Syna, aby byli *tam, kde je On*. Nepřehledné budou zástupy těch, kteří *budou nenávidět svůj život, aby jej našli*. Pros Ježíše, abys zbaběle neutekl, ani když budeš pociťovat strach. To pro tvoji naději a pro tvoji posilu Boží Syn neskrývá, že i On sám se tváří v tvář bolesti a smrti chvěje úzkostí. Můžeš se však spolehnout: je v zájmu Otcovy slávy, aby *posílil tvou velkodušnost*⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Jan 12,37–40;

⁽²⁾ srov. Zj 21,5; ⁽³⁾ srov. Dt 21,23;

⁽⁴⁾ srov. Ž 51,14

Svatý Josef, patron umírajících

„Pochválený buď, můj Pane, za našeho bratra, za smrt těla...“
(*Sluneční zpěv sv. Františka z Assisi*)

„Dobrá smrt“ – to je téma, o kterém se už moc nemluví. Ani v kázáních, ani ve všedním životě. Spisovatelé románů a filmoví režiséři se zabývají smrtí velmi intenzivně. Je to ústřední motiv všech „krimi“, kde dostává fiktivní rozměry, zatímco my si zvykáme! Konkrétní smrt, ta, která se týká nás všech, bledne. „Nic není tak důležité jako smrt,“ napsal sv. Alfons z Liguori, „protože na okamžiku naší smrti závisí naše věčná blaženost nebo naše věčné neštěstí (...) Jak je ale možné, že většina křesťanů žije tak, jako by nemuseli nikdy zemřít (...)? Člověk nežije správně, když nemyslí na smrt. »Ve všem, co konáš, pomýšlej na svůj konec, a nikdy nebudeš hřešit.«⁽¹⁾ (...) Okamžik smrti není tím vhodným okamžikem, kdy si můžeš zajistit věčnou spásu.“

Katolická tradice, která nás učí, že máme žít správně, abychom zemřeli dobrou smrtí, je opomíjena! Je vůbec možné definovat „dobrou smrt“? Duch světa chce, abychom všemi prostředky „ze života těžili“, a to kvůli nám samým. Také věřící se tím nechávají nakazit a zapomínají, že pozemský život je zkouškou věrnosti Bohu, svatým prostředkem, nikoliv všedním cílem. Pro křesťany je smysl života jiný. Nejde o to, získávat, nýbrž využívat čas pro duchovní růst, sbírat poklady milosti a ctností, aby v souladu s nebem došli k prahu smrti. Radost, kterou člověk pociťuje při pomýšlení, že opustí tuto zemi, aby dospěl k Pánu, nám může pomoci, abychom se snažili dosáhnout onoho sjednocení, protože Boží vůle je jedním ze základů svatosti. Svatý Pavel zdůrazňuje: „Pro mne je životem samozřejmě Kristus a smrt znamená zisk.“ (Flp 1,21)

Naše dlouhověkost je bezvýznamná vzhledem k věčnosti. Rozhodující význam má, abychom se připravili na vstup do opravdového života podle příkladu světců, jakým byl třeba sv. Josef.

Svým jedinečným povoláním má sv. Josef nesrovnatelnou sílu přímluvy. Ježíš nic neodmítne svému adoptivnímu otci a ochránci Neposkrvněné, „protože když otec prosí svého syna o něco, jsou jeho

Smrt sv. Josefa, vitráž v kostele v Chirens, Francie

prosby příkázáními“⁽²⁾. Svatý ochránce církve, rodiny a pracujících je také ochráncem umírajících a patronem „dobré smrti“, protože on sám měl podivuhodnou výsadu, že zemřel v náručí Krista a Marie, kteří s ním přebývali v jeho posledních dnech. Je možné přát si lepší smrt, která by byla více hodna vstupu do ráje? Proto je sv. Josef vyzván zvláštním způsobem, abychom zemřeli podobně jako on, a tedy aby nás v hodině smrti doprovázel s Ježíšem a Marií. Více světců, mezi nimi také Augustin, se domnívalo, že Josef umřel z lásky a jeho duše v extázi vstoupila do nebe. „Prosme ho o milost. On je všechny pro nás dostane, jestliže jich budou naše duše potřebovat. Především vás napomínám, abyste prosili o tři zvláštní milosti: o odpuštění hříchů, o lásku k Ježíši Kristu a o dobrou smrt.“ (sv. Alfons z Liguori)

Většina lidí nechce prožít svoji smrt při plném vědomí, ale při náhlém srdečním selhání. To si představují jako nejkrásnější konec! V očích světa je to jistě

pěkné, ale dobré to není v žádném případě. Církev nám doporučuje, abychom se modlili, abychom byli uchráněni od náhlé a nenadálé smrti! „Od náhlé a nenadálé smrti, vysvobod' nás, Pane“⁽³⁾, modlili se dříve lidé plní víry. „Děkuji vám, (...) že jste mi dali prostředek, abych se mohl připravit na smrt.“

Připravit se na smrt ve stavu milosti⁽⁴⁾ je stejně důležité, jako se během života naučit milovat: „Umožněte mojí duši, až bude opouštět tělo, aby dokonale litovala, aby měla opravdové přání oslavovat Pána a aby odešla jako oběť jeho lásky. Umožňte, abych přijal svátosti s vírou, abych s radostí a pod Tvoji mocnou ochranou mohl vydechnout svůj život.“

Mnoho mystiků nás varuje před mocí satanových útoků v posledním momentě života. Mystikové nám doporučují, abychom si vyprosili pro agonii zvláštní ochranu. Pro tuto službu jsou zvláště mocnými přímluvci u Boha Panna Maria, sv. archanděl Michael a sv. Josef.

Kdo se svěří do ochrany sv. Josefovi, aby měl dobrou hodinu smrti, ten si může být jistý, že se pekelné mocnosti stáhnou do ústraní, aby duše mohla v pokoji a ve svobodě dojít do nebe.

„Vždycky by sis měl ve skutcích i myšlenkách počínat tak, jako bys už dnes umíral. Kdybys měl čistě svědomí, nebál by ses příliš smrti. Proto by bylo lepší chránit se hříchů, než utíkat před smrtí. Nejsi-li připraven dnes, jak budeš zítra?“⁽⁵⁾

Z Maria heute 3/2014 přeložil -mp-

Poznámky:

⁽¹⁾ Sir 7,36.

⁽²⁾ Jean Charlier de Gerson (1363–1429).

⁽³⁾ Litanie ke všem svatým.

⁽⁴⁾ Srov. *Katechismus katolické církve*, 1014.

⁽⁵⁾ Tomáš KEMPENSKÝ, *Následování Krista* 1,23,1.

Ani oko nevidělo... (19)

Hlava XIX.

O SLÁVĚ PANEN A ŘEHOLNÍCH OSOB

Uvažujme nyní napřed o skvělé slávě panen. Uvádím opět slova Apokalypsy: „A uslyšel jsem hlas z nebe ... a ten hlas, který jsem uslyšel, byl jako (hlas) pěvců, kteří hrají na své citery. I zpívali (jako) píseň novou ... a nikdo nemohl se naučit té písní, leč ony sto čtyřicet čtyři tisíce... To jsou ti, kteří se neposkvrnili s ženami, neboť jsou panici; ti jsou to, kteří následují Beránka, kamkoli jde.“ (Zj 14,2-4)

Je tedy v nebi zvláštní třída mužů a žen, kteří vůbec nevstoupili v manželství ani neztratili ctnost čistoty hříšným skutkem. Jen o nich zde mluvím. Proto se tato úvaha netýká malých dětí, které zemřely dříve, než dosáhly užívání rozumu, protože ačkoliv zemřely ve stavu panickém a „následují Beránka“, jejich panictví nezaslouhuje „korunu spravedlnosti“. Zde budeme tedy uvažovat jen o vynikající slávě těch, kteří, dosáhnuvše užívání rozumu, vedli čistý život a zemřeli jako panicové nebo panny. Jen oni získali slávu přislíbenou pannám. Mnozí z nich vedli svatý život ve světě jednak se slibem čistoty, jednak beze slibu. Veliká většina byla tak uchváčena krásou a čistotou Ježíšovou, že se ochotně vzdali i všech dovolených světských požitků a zasvětili se Bohu slibem poslušnosti, čistoty a chudoby. V tomto životě strádání a sebezáporu vytrvali až do konce.

Doba zkoušky a utrpení jim přešla a nyní jsou odměněni nevýslovnou slávou. Září v bílých rízách, jež znamenají neposkvrněnou čistotu jejich života, a radují se ze zvláštního a vroucího spojení s Ježíšem, svým milovaným Snoubencem. Na zemi neměli jiného snoubence kromě Něj. Zasvětili se Mu a On jejich šlechetnou obětí přijal. Svou milostí je posvětil, okrášlil a učinil je hodnými velké slávy, které nyní požívají. Jsou nebeskými liliemi. Můžeme o nich užít slov Ducha Svatého: „*Jak krásné je čistotné plémě ve skvělosti; je to jeho nesmrtelná památka, ježto je uznává Bůh i lidé. Když je přítomna, lidé ji napodobují; a když je vzdálena, touží po ní: a na*

věčnosti ověncena jsouc slaví vítězství, jehož dobyla v zápase bojů čistých.“ (Mdr 4,1-2)

Ač je pravda, že ti, kdo zemřeli jako panicové nebo jako panny, jsou odměněni zvláštní slávou, přece nesmíme zapomínat, že *panenství samo o sobě ani si nezaslouhuje vysoké pocty v nebi, ani samo člověka nespasí, nepojí-li se k němu ctností, které má mít duše oddaná Bohu.* Je i mnoho panen pošetilých, které nejsou připuštěny na svatbu, protože je nezdobí láska a jiné ctnosti příslušející jejich stavu.

Musíme vždy pamatovat, že koruna panenství je jen případkovou slávou; kdyby byla podstatná, nebyl by kromě panen nikdo v nebi šťasten. Panenství je tudíž daleko toho, aby bylo největší ctností anebo nejnětější k dosažení vysokých poct v nebi. Neboť, abychom použili pádných výrazů Apoštolových, „*kdybyste mluvili jazyky lidskými i andělskými a kdybyste znali všechna tajemství a veškerou vědu, a kdybyste měli všechnu víru, takže byste hory přenášeli, lásky však kdybyste neměli*“, i kdybyste byli panici a pannami, byli byste „*jako měd' zvučící a jako zvonec znějící*“ (srov. 1 Kor 13), ani vaše panenství ani jiné dary nic by vám neprospěly bez lásky.

Snažte se tedy odít svou duši těmi ctnostmi, které příslušejí snoubenkám Ježíše Krista. *Láska Boží nade všechno. Buďte co nejlaskavější ke každému. Buďte pokorní, skromní, zdrženliví. Ved'te život sebezáporu, mlčení a modlitby.* Nežijete-li tak, jak toho žádá vaše povolání, vydáváte se v nebezpečí, že uslyšíte hrozná slova, která byla řečena pošetilým pannám. Když přišly na svatbu, stály u dveří a volaly: „*Pane, Pane, otevři nám!*“ *Ale on odpověděl: „V pravdě, pravím vám, neznám vás.“* (Mt 25,11-12)

Budete-li však žít životem lásky, jak se sluší na věrné snoubenky Kristovy, dosáhnete jistě vysokého stupně slávy v nebi, kde vám bude připravena koruna panen. Budete se tam radovat z vroucího spojení s Ježíšem, jež je slíbeno všem, kteří pohrdajíce pomíjejícími radostmi tohoto světa, zasvětili se jeho božské službě.

Rozjímějme nyní několik okamžiků o velké slávě *řeholních osob.* Tato třída se skládá toliko z mužů a žen, kteří se na světě zasvětili Bohu slibem poslušnosti, čistoty a chudoby. Velkou většinou jsou

to panicové a panny. Někteří z nich, jako sv. František Borgiaš, byli vdovci, sv. Františka Římská byla vdova. Ano, někteří dokud byli mladí a nerozumní, dopustili se hříchu, takže panenství pozbyli, ale přece byli povoláni k řeholnímu životu. Ti všichni požívají v nebi zvláštní slávy, jež jim náleží jako „*koruna spravedlnosti*“, protože *řeholními sliby přinesli Bohu velké oběti.*

Řeholní osoby obětovaly Bohu vše, co je lidskému srdci přirozeně nejdražší. Vzdaly se nejen všeho majetku, světa s jeho poctami a radostmi, svobody, ale opustily i otce a matku, bratry a sestry, přátele a příbuzné. Slovem oni se odloučili od světa a ode všeho, co činí život přirozeně krásným a žádoucím. A co více, vyvolili si život ustavičného umrtvování a sebezáporu.

Je pravda, že milost Boží, jež uschopňuje muže a ženy přinášet takové oběti, usnadňuje řeholní život, nebrání však tomu, aby byl zároveň životem ustavičného boje proti přirozeným sklonům a choutkám.

Teologové přirovnávají tři řeholní sliby k mučednictví. Mají za to, že jako člověk, který dá život za víru, přijde bez očištění do nebe, tak řeholník se dostane přímo do slávy věčné, zemřel-li hned po slibech. Všechny časné tresty za hříchy se ruší jediným úkonem řeholních slibů. Odůvodňují to tím, že obětování sebe Bohu řeholními sliby je podobno mučednictví, nejslechetnějšímu a nejhrdinnějšímu úkonu, jehož je člověk schopen.

Je-li panenství samo o sobě odměněno zvláštní slávou v nebi, co říci o nebeské slávě a velebnosti řeholní osoby! Panny přinášejí jen jednu velkou obětí dokonalou čistotou, kdežto řeholní osoby, přinášejíce stejnou obětí, přidávají k ní ještě další dvě: chudobu a poslušnost. A zkušenost učí, že tyto dva přidané sliby jsou pro mnohé osoby mnohem těžší, protože je v nich více utrpení a sebezáporu než v zachovávaní svaté čistoty. Z toho ze všeho poznáváme, že *panické řeholní osoby požívají mnohem větší slávy v nebi než panny a panicové, kteří nejsou řeholními osobami.* Z toho také plyne, že řeholní osoby, ať jsou panické či ne, těší se z vynikající slávy v nebi pro veliké oběti, které přinesly Bohu třemi řeholními sliby. Byly chudobné, čisté

a poslušné až k smrti jako Ježíš Kristus a jsou nyní jako On povýšeny k velikým počtám v nebi. Tuto slávu jim slíbil Ježíš Kristus slovy: „Opustí-li kdo dům nebo otce nebo matku, bratra nebo sestru, manželku nebo děti své nebo pole pro jméno mé, stokrát více vezme a životem věčným vládnout bude.“ (Mt 19,29)

Ale ačkoliv je pravda, že řeholní osoby se pro své řeholní sliby těší z veliké slávy v nebi, nesmí se z toho usuzovat, že se všechny radují ve stejné míře. *Není snad jiné třídy v nebi, kde by byly stupně slávy tak různé jako zde.* Některé řeholní osoby zemřely již za několik dní po slíbech, jiné v týž den, kdežto mnohé žily půl století i více v konání hrdinných ctností. Některé byly povolány milostí Boží až po životě světáckém a hříšném, kdežto jiné dosáhly vysokého stupně svatosti hned, když se Bohu obětovaly. Jiné zase, zasvětivše se Bohu, byly dokonale věrné milosti a ze vši síly se snažily o větší a větší dokonalost, kdežto jiné neměly takové velkodušnosti k Bohu a dosáhly nižšího stupně svatosti. Některé měly jen málo pokušení nebo jich ode dne, kdy složily sliby, vůbec neměly, kdežto pro jiné znamenala svatá profese vyhlášení války, neboť od složení slibů začala na ně dorážet nerůznější pokušení, aby sliby zrušily a vrátily se do světa. Ale podporovány jsouce všemocnou milostí Boží, odpíraly jsmužně a bojovaly statečně až do konce.

Tyto a tisíce rozdílů jsou příčinou různých stupňů slávy mezi řeholními osobami, které po tomto pozemském putování přijaly korunu života. Takoví jako například sv. Alois, sv. Stanislav, sv. Terezie a mnozí jiní, kteří konali všechny ctnosti až k hrdinství, jsou mezi nejsvětějšími a nejvyššími v slávě, kdežto jiní, kteří vedli méně dokonalý život, jsou mnohem níže. Ale všichni bez výjimky se těší ze zvláštní slávy, jež jim náleží jakožto „koruna spravedlnosti“ za velikou oběť, kterou přinesli Bohu třemi řeholními slibů.

(Pokračování)

Z knihy F. J. Boudreaux S.J.: *Ani oko nevidělo... Přeložily a vydaly Sestry Neposkvrněného Početí Panny Marie v Přerově. Vytiskla Společenská knihtiskárna v Přerově v roce 1934. Imprimatur Olomucii, die 9 Aprilis 1934, Dr. Joan. Martinů, vicarius generalis. (Redakčně upraveno)*

Sv. Turibius z Mongroveja

Svatý Ivo Bretaňský či svatý Alfons z Liguori jsou známí světci pocházející z řad právníků. Do jejich společnosti patří i Španěl Turibius z Mongroveja, jehož s oběma spojuje kromě toho, že jej jistý čas živilo povolání právníka, i kromobyčejná svatost. Díky ní se stal patronem Peru.

Narodil se 26. listopadu 1538 v Mayorze ležící v provincii León. Pocházel ze šlechtické rodiny, což mu zaručovalo skvělé možnosti. Turibius si mohl vybrat, co chce vystudovat. Vybral si práva. Absolvoval je na univerzitách v Salamance a Valladolidu a brzy se stal hvězdou na španělském právnickém nebi.

Turibius byl tak dobrým právníkem, že král Filip II., zvaný též Moudrý, jej v roce 1573 jmenoval vrchním soudcem u inkvizičního soudu v Granadě. Vládce mocné španělské říše, v té době největší na světě, přitom pomínul fakt, že Turibius není knězem. To bylo něco nevidaného, nikdy předtím se nic takového nestalo. Turibius si však ve svých 35 letech dokázal získat přízeň a důvěru tohoto velkého vladaře. Ten mladého vynikajícího právníka neztrácel ze zřetele ani nadále, což se projevilo v roce 1579, kdy došel k závěru, že právě Turibius bude vhodným kandidátem pro uprázdňovaný arcibiskupský stolec v peruánské Limě. Mistokrálovství Peru bylo tehdy španělskou kolonií, a o veškerých jeho záležitostech tudíž rozhodoval španělský král. A Filip za zemřelého prvního limského arcipastýře Jerónima de Loayzu Gonzáleze, OP, dosadil Diega Gomeze de Lamadrida, OST. Jenže tohoto trinitáře nepotvrdil v jeho úřadu papež Řehoř XIII. Bylo tedy nutno hledat někoho jiného.

Filip II. chtěl ve vzdálené zemi mít na takto důležitém postu muže, kterému by mohl důvěřovat, muže, kterému půjde o duše indiánů a ne o vlastní potřeby, muže, který bude spravedlivý a dobrý. Panovníkův zrak padl na vrchního soudce granadského inkvizičního soudu. Nevadilo mu, že Turibius není knězem. V tehdejších časech ještě nebylo nic neobvyklého, když církevní úřad spravovala neposvěcená osoba, šlo namnoze o politickou funkci. Nicméně v tomto případě šly běžné zvyklosti stranou – arcibiskupem v Limě se nemohl stát laik, ale výhradně a pouze muž, který přijal kněžské svěcení.

Turibius o tom nechtěl ani slyšet. Chtěl žít tak, jako dosud, tj. obyčejným životem ve službě církvi. Věci však již nabraly pořádný spád – Filip II. vyrozuměl o svém úmyslu papeže Řehoře XIII. a požádal jej, aby mu tentokrát vyhověl. Svátý otec tak v březnu 1579 učinil a Turibia arcibiskupem limské arcidiecéze jmenoval. Bylo ještě na Turibiovi, zdali králi vyhová. Po dlouhých hodinách strávených před svatostánkem tak učinil i on.

Od papeže dostal dispens ke zkrácené přípravě na kněžství (proběhla v Seville), a tak mohl hned příští rok v srpnu odplouvat do svého zaoceánského sídla s vyholenou tonzurou a arcibiskupskou mitrou. Na peruánskou půdu vstoupil na jaře roku 1581.

Než se stačil zorientovat, pochopil, že ho čeká pořádné penzum práce a že bude třeba mnoho věcí měnit. Aby mohl měnit okolí, věděl, že musí nejprve změnit sám sebe, tj. začít být přísnější na sebe samého a sám vykročit ke svatosti. Z těchto slov by mohl někdo vyvozovat, že se Turibius musel změnit takřikajíc z gruntu, ale není tomu tak. Formovaný odmala vše objímající a vše pronikající náboženskou atmosférou domova i katolické vlasti, měl v sobě zakódovanou hlubokou víru, víru životou a aplikovanou v praxi skutky milosrdenství, pokání i osobního vztahu s Bohem. V Limě však poznal, že musí zajet na mnohem větší hlubinu. Ještě více se tedy začal modlit, ještě více umrtvovat.

Ve španělských koloniích sice nebyly tak děsivé podmínky, jak je vykresluje jistá část historické literatury, k ideálnímu stavu však měly na hony daleko. Nehovoříme teď o úžasných jezuitských redukcích, nýbrž o situaci mimo ně, v diecézích. Pro život některých kolonistů lze použít v jistém smyslu parafrázi úsloví známého později z carského Ruska: „Bůh vysoko, král daleko“ a misijní území vnímali spíše jako „Eldorado“, tedy prostředek pro vlastní zbohatnutí. O domorodé obyvatelstvo jim šlo až na posledním místě.

To Turibius si je okamžitě zamiloval. Naučil se místní dialekty, aby se mohl s domorodci dorozumívat jejich rodným jazykem, a již v roce 1584 nechal vydat katechismus přeložený do indiánských jazyků quechua (kečuánština) a aimara (ajmarština). Jednalo se o první knihu vydanou v Jižní Americe.

Spása duší i pozemské dobro indiánů mu ležely na srdci nejvíce. Vzal utlačované domorodce pod svou ochranu a chránil je celou vahou svého úřadu, jakož i vahou králova oblíbenice. Indiáni vycítili Turibiovu lásku a plnou náručí mu ji vděčně opětovali. Nemálo z nich usadil přímo ve své rezidenci, aby je i takto chránil před nebezpečím hrozcícím jim od jejich španělských agresorů. Získal si jejich srdce, získal je pro Krista. Slovem i skutkem přiváděl domorodé obyvatelstvo k Bohu jedinému doslova v zástupech. Odhaduje se, že pokřtil a biřmoval na půl milionu původních obyvatel dnešního Peru.

Turibiovo jednání se nelíbilo koloniální nobiletě, která v arcibiskupově vystupování viděla zásah do svých práv. Turibius však dbal výhradně o spravedlnost a té se domorodcům nedostávalo. Nejen gubernátoři, dokonce i sám místokrál proti němu vystupoval, nic však nezmožil – Turibius se nedal zastrašit a dál šířil Boží království v srdcích maličků.

Jako arcibiskup měl na starosti i chod své arcidiecéze. Svolal například dvanáct diecézních synod, na nichž byly přijaty zásady pro církevní správu na americkém kontinentě. Velký důraz kladl na svatost svých kněží, jednak kvůli nim samotným, jednak kvůli tomu, aby byli věrohodnými zvěstovateli evangelia. Založil první kněžský seminář na kontinentě a klerici v něm formování museli bez problémů zvládnout místní dialekty. Stejně tak je museli ovládat řeholníci, kteří do Limy přijížděli.

Turibius dále vystavěl velké množství kostelů, klášterů a škol, zakládal též četné nemocnice a útulky, a když propukl v zemi mor, pořádal na jeho odvrácení kající procesi a sám šel přitom v čele – pochopitelně bos. Do toho se modlil a konal další a další kající skutky. Osobně se staral o nemocné a těm, kteří v té době přišli o majetek, rozdával svůj.

Rád osobně obrazel celou svou arcidiecézi. Projížděl jejím rozsáhlým územím, čítajícím statisíce km (neplést s dnešní dobou, kdy jsou stát Peru i limská arcidiecéze o poznání menší než tehdejší Místokrálovství Peru v 16. stol.), nehostinnými oblastmi bez cest, přes

pralesy, divoké řeky a neschůdné Andy, pěšky, na koni či na mezku. Dalo by se s nadsázkou říct, že jím spravovaný úřad připomínal způsob vlády raných přemyslovských knížat a jejich tzv. vládu z koně. Turibius byl opravdu hodně „v terénu“, podařilo se mu v tehdejších primitivních podmínkách cestování navštívit na svých vizitačních cestách hned třikrát všechny

své farnosti. První trvala sedm let, druhá pět a třetí tři roky. Všude měl k dobru alespoň pár slov povzbuzení, když už hmotně či duchovně nepomáhal všem, kdo toho potřebovali. Šlo tedy spíše o službu z koně, službu, která trvala čtvrtstoletí.

Když v roce 1606 vyrazil na čtvrtou okružní vizitační cestu, v regionu Sana se roznemohl. Došel ještě do údolí Pascasmayo do chatrče jednoho indiánského katechety. Obklopen svými milovanými indiány se připravil na poslední cestu a vyrazil na ni se slovy: „Do tvých rukou poroučím, Pane, ducha svého.“ Byl Zelený čtvrtek 23. března 1606.

V roce 1679 papež Inocenc XI. prohlásil Turibia z Mongroveja za blahoslaveného a Benedikt XIII. roku 1726 za svatého.

Slavení Eucharistie – příprava darů - dokončení katecheze Svatého otce ze str. 2

položených na oltář, klade věřící lid svoje dary do rukou kněze, který je uloží na oltář či stůl Páně, „který je centrem celého slavení Eucharistie“ (*Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 73) Středem mše je oltář a oltářem je Kristus. Stále je třeba hledět na oltář, který je středem mše. V „plodech země a lidské práce“ se proto věřící v poslušnosti božskému Slovu stávají „obětí, která se zalíbí Bohu, Otcí všemohoucím“, jenž ji přijímá „k dobru celé své svaté církve“ [české znění *Římského misálu*: „ke své slávě a k spáse světa“ – pozn. překl.]. „Život věřících, jejich chvála, jejich utrpení, jejich modlitba, jejich práce jsou spojeny s Kristovou chválou a modlitbou, s jeho utrpením a prací i s jeho bezvýhradnou obětí, a tím získávají novou hodnotu.“ (*Katechismus katolické církve*, 1368)

Náš dar je zajisté maličkost, ale Kristus potřebuje i tu trošku. Pán žádá málo a dává mnoho. Chce po nás dobrou vůli ve všedním životě, žádá otevřené srdce a snahu, abychom byli lepší a mohli přijmout Jeho samotného, který se nám dává v Eucharistii. Chce od nás tyto symbolické dary, které se stávají jeho Tělem a Krví. Znamením tohoto modlitebního úkonu obětování je kadidlo, jež je stráveno v ohni a jeho dým stoupá vzhůru. Ve sváteční dny se okouřením darů, kříže, oltáře, kněze a kněžského lidu zviditelňuje spojení toho všeho s Kristovou obětí (srov. *Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 75). Nezapomeňme, že prvním oltářem je Kristus, vždycky však ve vztahu k prvnímu oltáři, kterým je kříž. A na tento oltář, kterým je Kristus, kládeme tu trochu svých darů, chléb a víno,

jež se rozmnoží a stanou samotným Ježíšem, který se nám dává.

To všechno vyjadřuje také *modlitba nad dary*, v níž kněz prosí Boha, aby přijal oběť své církve, a poukazuje na podivuhodnou výměnu naší chudoby za jeho bohatství. V chlebu a vínu nabízíme Bohu svůj život, aby byl proměněn Duchem Svatým v Kristovu oběť a spolu s Ním se stal jedinou duchovní obětí, která se zalíbí Otcí. Tím se uzavírá příprava darů a jsme disponováni k eucharistické modlitbě (srov. *tamtéž*, 77).

Spiritualita sebedarování, které nás učí tato část mše, ať osvěcuje naše dny, vztahy s druhými, naše jednání i trápení, která nás potkají, a pomáhá nám budovat pozemskou obec ve světle evangelia.

Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán

O svátostech (7)

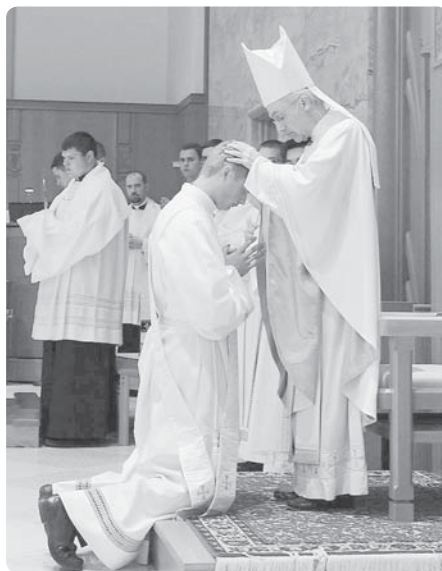
KNĚŽSKÉ SVĚCENÍ

Touto svátostí se uděluje kněžská moc a nárok na zvláštní milosti k řádnému plnění kněžských povinností. Moc kněze spočívá v tom, že může sloužit mši svatou, udělovat svátosti, žehnat a světit. Mezi povinnosti patří denní modlitba církve, tj. breviáře, a jménem celé církve přednáší Bohu modlitbu církve a především přináší eucharistickou oběť. Kromě toho se zavazuje, že nevstoupí do stavu manželského a bude žít čistě ve svobodném stavu (celibát). Proto jsou za kandidáty kněžství vybíráni muži svobodní, kteří mají úmysl zachovávat celibát „pro nebeské království“ (Mt 19,12). Tento požadavek není žádným vynálezem tělu nepřátelského středověku, ale sahá až do dob apoštolů. V dřívějších dobách se sice přijímali do řad kněží i ženatí muži, ale po vysvěcení již nesměli pokračovat v manželském životě a museli žít zdrženlivě. Zároveň – jak píše sv. Pavel ve svých pastoračních listech – musel být muž „jedné manželky“, tzn., že po smrti své první manželky již nesměl být podruhé ženatý. Toto však byl velmi těžký požadavek, proto se východní církve této praxe vzdala již v 7. století a dovolila jáhňům a kněžím pokračovat v manželství i po vysvěcení, zatímco biskupové měli dále zachovávat celibát. Západní církve celibátní praxi zachovala.⁽¹⁾ Dokonce i starozákonní kněží se museli během chrámové služby zdržet manželského styku, o to spíš by měl dodržet slib celibátu kněz smlouvy Nového zákona. Tehdy šlo o obětování zvířat, nyní je obětován Bohu neposkvrněný Beránek. Ostatně i Kristus sám, jehož zástupcem kněz je, nežil zde na zemi v manželství.

V celém svém životě má být kněz jako druhý Kristus.⁽²⁾ Po svém nanebevstoupení již není Ježíš mezi námi, je přítomen jen ve svátosti Eucharistie, ale do jisté míry také v osobě kněze, který jej zastupuje. Je to Kristus, který skrze něho křtí, žehná, odpouští hříchy, slouží oběť mše svaté... Při rozhršení neříká „ať ti Bůh odpustí“, ale „uděluji ti rozhršení“. Při proměňování neříká „toto je Tělo našeho Pána“, ale „toto je mé Tělo“. To ovšem neznamená, že je zcela zbaven svých slabos-

tí, imunní vůči vládychtivosti, omylům či hříchům. Proto potřebuje naši modlitbu.

Kněžské svěcení je svátost, skrze kterou pokračuje v církvi nadále až do konce časů poslání, jež Kristus svěřil svým apoštolům; je to tedy svátost apoštolské služby. Člení se na tři stupně⁽³⁾: biskupské, kněžské a jáhenské.⁽⁴⁾ Ostatně Kristus je pramenem každého kněžství; ve Starém zákoně byl jeho předobrazem, v Novém zákoně jedná kněz v osobě Krista. „Kristus je jediný prostředník mezi Bohem a člověkem. Proto je také On jediný kněz! V katolické církvi není plno kněží, nýbrž jen jeden: Ježíš Kristus. Všichni kněží v církvi mají účast na tomto jednom kněžství.“⁽⁵⁾ Jáhen má za úkol kázat a pomáhat knězi při udělování svátostí. Při mši svaté čte nebo zpívá evangelium a spoluobětuje kalich. Na základě pověření kněze smí udělovat křest, rozdávat svaté přijímání, asistovat při slavení svátosti manželství a pohřbívat. V dobách prvních křesťanů měli větší význam a více pravomocí než dnes. Jako pomocníci biskupů měli totiž důležité úkoly ve správě církve a často se stávalo, že po smrti

biskupa byl jeho nástupcem zvolen nikoli kněz, ale některý z jáhňů. Biskupské svěcení uděluje plnost kněžství, a ačkoli biskup ve vztahu k Eucharistii nemá větší pravomoc než kněz, má pravomoc udělovat biřmování a svatá svěcení. Diecézní biskup je k tomu ještě pastýřem a učitelem svého stáde.⁽⁶⁾ Pán Ježíš dal apoš-

tolům plnou kněžskou moc a ti přenesli tuto moc na své nástupce – biskupy. Míst v Písmu svatém hovořících o předání moci je mnoho: při poslední večeři Ježíš ustanovil kněžství, apoštolům dal moc sloužit mši svatou, po svém zmrtvýchvstání jim dal moc odpouštět hříchy atd.

Svátost kněžství může udělit pouze platně vysvěcený biskup. Ten, kdo chce tuto svátost přijmout, musí mít k tomu potřebné schopnosti (pokřtěný muž⁽⁷⁾, dále např. zbožný, ctnostný, a k přijetí na teologickou fakultu musí mít v českých zemích maturitu; ale jsou země, kde maturita není potřeba⁽⁸⁾, atd.). Nikdo nemá na tuto svátost nárok nebo právo. Je to nezasloužený dar, povolání od Boha, proto kdo si myslí, že poznává znamení Božeho volání k službě udělované svěcením, musí vlastní touhu pokorně podříditi autoritě církve, neboť odpovědnost a právo povolání někomu k přijetí svěcení spadá do její pravomoci. Kandidáti kněžství – bhoslovci – bydlí v semináři a studují na teologické fakultě.

Materií svátosti je opět vkládání biskupových rukou a formou je světicí modlitba, kterou se vyprošuje vylití Ducha Svatého a jeho darů potřebných pro službu, pro niž je kandidát svěcen. Kněží nemohou vykonávat svou službu jinak, než že jsou podřízeni biskupovi a setrvávají ve společenství s ním. Slib poslušnosti biskupovi, který skládají při svěcení, a biskupovo políbení na konci obřadu svěcení znamenají, že je biskup považuje za své spolupracovníky, za své syny, za své bratry a za své přátele a že oni ho mají na oplátku milovat a poslouchat.⁽⁹⁾

Průběh svěcení se v různých obřadech liší. V latinském obřadu jsou nejdříve úvodní obřady (ty dosvědčují, že volba kandidáta byla provedena ve shodě s praxí církve, a uvádějí do slavnostního úkonu svěcení) představení a volba kandidáta svěcení, biskupova homilie, dotazování kandidáta, litanie ke všem svatým. Po samotném svěcení následují jiné obřady, které symbolicky vyjadřují a doplňují tajemství, které se naplnilo: u biskupa a kněze je to pomazání svatým křížem, znamení zvláštního pomazání Duchem Svatým, jež činí jejich službu plodnou. U svěcení biskupa samotného pak předání evangeliáře, prstenu, mitry a pastýřské berly jako znamení jeho apoš-

Den modlitby a postu za misionáře-mučedníky

tolského poslání hlásat Boží slovo, jeho věrnosti církvi, Kristově nevěstě, a jeho úkolu pást Pánovo stádo. Nově vysvěcenému knězi se předává patena a kalich, „oběť věřících“⁽¹⁰⁾, neboť je povolán, aby ji přinášel Bohu. Ve starém římském ritu (před liturgickou reformou) následovalo ještě předání zpovědní pravomoci. Jáhnovi se předává evangeliář, neboť dostal poslání hlásat Kristovo evangelium.⁽¹¹⁾

Kněžské svěcení vtiskuje duši nesmazatelné znamení, to znamená, že kněz kněžskou hodnost nikdy neztrácí, a tak nemůže být svěcení opakováno či být uděleno jen na omezený čas (podobně jako křest a biřmování).⁽¹²⁾ Kněz může být maximálně zbaven svých povinností a úřadů, které z kněžského svěcení vyplývají, nebo mu může být zakázáno svou kněžskou službu vykonávat, ale nikdy nelze platné svěcení zrušit.

Modlitba věřících za povolání je velmi důležitá. Bez kněží a biskupů není žádné vedení a poučování věřících, nejsou svátosti, není oběť mše svaté a posvěcování lidu. Bez kněží a biskupů by církev zanikla. Pamatujme tedy na úkol, který jsme od Pána Ježíše dostali: „Žeň je hojná, ale dělníků je málo; prostě tedy Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň.“ (Lk 10,2)

(Pokračování)

Poznámky:

- ⁽¹⁾ Srov. P. Matthias GAUDRON, *Sedm pramenů milosti*, Dědictví svatováclavské, 2014, str. 80.
- ⁽²⁾ Srov. František TOMÁŠEK, *Katechismus katolického náboženství*, Michael 2012, čl. 192.
- ⁽³⁾ Před liturgickou reformou předcházelo kněžskému svěcení šest jiných svěcení. Čtyři nižší: na ostiáře (vrátného), lektora, exorcistu a akolytu (nejde o svěcení v pravém slova smyslu, spíše o svátostiny, které církev původně ustanovila ke správě příslušných úřadů), a dvě vyšší: podjáhenské a jáhenské (u podjáhenského se pravděpodobně též jednalo o ustanovení církve, tedy svátostinu, nicméně se započítávalo mezi vyšší svěcení, protože už bylo výrazem připravenosti bohoslovce ke kněžství a počítalo se s vyššími závazky – začínala jím již povinnost celibátu a modlitby breviáře). Svátostinový charakter tedy v nové liturgii vedl k jejich zrušení. Oproti tomu jáhenské svěcení se s jistotou udělovalo již od dob apoštolů, proto zůstalo zachováno.
- ⁽⁴⁾ Katolická nauka učí, že stupně účasti na kněžství (biskupství a kněžství) a stupeň určený ke sloužení (jáhenství) se udělují všechny

Již od roku 1993 se připomíná po celém světě **24. březen** jako Den modlitby a postu za misionáře-mučedníky. Toto datum nebylo vybráno náhodně, ale jako smutné výročí zabití bl. Mons. Oscara Arnulfa Romera, arcibiskupa v San Salvadoru, který byl 24. března roku 1980 zastřelen přímo u oltáře, když sloužil mši svatou v nemocniční kapli Boží Prozřetelnosti. Datum jeho smrti bylo následně mladými lidmi z Papežských misijních děl zvoleno za den konání Dnu modliteb a postu za zabití misionáře.

Tento den mohou slavit místní církve na úrovni farních společenství, řeholní komunity a jiná společenství zasvěceného života, společenství mládeže, prostě všichni křesťané, kteří cítí spoluzodpovědnost za šíření Božího království, a chtějí se tedy modlit

za misionáře, misionářky a křesťanské komunity žijící v prostředí diskriminace a pronásledování. Možností, jak se 24. března k této památce připojit, je hned několik: obětovat své modlitby a půst na výše uvedený úmysl; v rodinách i v různých společenstvích můžeme usilovat o usmíření tam, kde je ho třeba; navštívit nemocné v nemocnicích, seniory, trpící a opuštěné; nemocní a trpící mohou své bolesti obětovat v tento den za misionáře a misionářky zabití v loňském roce pro hlásání evangelia; zaslat dar ušetřený postem na projekt Papežských misijních děl a tím podpořit práci misionářů; zorganizovat a zúčastnit se chvíle společné modlitby za misionáře-mučedníky a jistě se najdou i jiné možnosti.

-red-

Týden modliteb za mládež

Ve všech diecézích ČR probíhá ve dnech **18. - 25. března 2018** Týden modliteb za mládež, který vrcholí slavením Světového dne mládeže na Květnou neděli. K modlitbám na tento úmysl jsou zváni nejen mladí křesťané.

-red-

tři svátostným úkonem, který se latinsky nazývá „ordinatio“, jinak svátost kněžství (sacramentum ordinis): „Ať všichni mají úctu k jáhnům jako k samému Ježíši Kristu, k biskupovi jako k obrazu Otce a ke kněžím jako k Božím senátu a sboru apoštolů: bez nich není církev.“ (*Katechismus katolické církve*, vydavatelství Zvon, 1995, čl. 1536 a 1554).

- ⁽⁵⁾ P. Karl WALLNER, *Die sieben Sakramente*, St. Benno Verlag, 2013, str. 24.
- ⁽⁶⁾ Srov. P. Matthias GAUDRON, *Sedm pramenů milosti*, Dědictví svatováclavské, 2014, str. 78.
- ⁽⁷⁾ Pán Ježíš byl muž a vyvolil muže, aby vytvořil sbor dvanácti apoštolů, a apoštolové udělali totéž, když si vybrali spolupracovníky, kteří měli po nich pokračovat v jejich poslání. Sbor biskupů, s nimiž jsou kněží spojeni v kněžství, zpřítomňuje a aktualizuje sbor Dvanácti až do Kristova návratu. Církev si je vědoma závaznosti této volby, kterou vykonal sám Pán. Proto není možné svěcení žen. (*Katechismus katolické církve*, vydavatelství Zvon, 1995, čl. 1577) Existuje ještě jedno teologické vysvětlení. Ve vztahu mezi mužem a ženou se zračí vztah mezi Bohem a jeho stvořením. Muž je obrazem Božím, žena je naproti tomu obrazem stvoření. Proto je muž hlavou rodiny a proto sv. Pavel ve svém Listu Efezanům vyzývá muže, aby milovali své ženy, jako Kristus miluje svou církev,

a ženy, aby byly svým mužům podřízeny, jako je církev podřízena Kristu (to ovšem neznamená, že by žena byla nějak méněcenná, ne, obě pohlaví jsou si rovna, jen je každému v díle stvoření dán jiný úkol). Proto ale svěcení může přijmout jen muž, jako obraz Krista.

- ⁽⁸⁾ Např. na cisterciácké vysoké teologické škole v rakouském Heiligenkreuzu (Philosophisch-Theologische Hochschule Benedikt XVI.) je jeden studijní program upravený pro zájemce o kněžství, kteří nemají maturitu – k takovému studiu posílá bohoslovce ordinář (biskup nebo řeholní představený), který může sám rozhodnout, zda muže bez maturity nechá teologii studovat (k přijetí samotného kněžství není maturita podmínkou).
- ⁽⁹⁾ *Katechismus katolické církve*, vydavatelství Zvon, 1995, čl. 1567 a 1578.
- ⁽¹⁰⁾ Při předávání pateny a kalicha říká biskup k nově svěcenému knězi: „Přijmi dary věřících k slavení Eucharistie.“ Před liturgickou reformou biskup latinsky říkal: „Přijmi moc obětovat oběť Bohu a sloužit mši svatou jak za živé, tak za zemřelé.“ (český překlad)
- ⁽¹¹⁾ *Katechismus katolické církve*, vydavatelství Zvon, 1995, čl. 1574.
- ⁽¹²⁾ Srov. František TOMÁŠEK, *Katechismus katolického náboženství*, Michael 2012, čl. 192 a *Katechismus katolické církve*, vydavatelství Zvon, 1995, čl. 1582.

Druhý Jan Sarkander

Vzpomínka k 70. výročí smrti P. Vojtěcha Rygala

Životní paralely dvou holešovských katolických kněží lze stručně postihnout těmito řádky:

P. Jan Sarkander – holešovský farář, mariánský ctitel, který vodil své farníky poutními cestami na Svatý Hostýn. Zemřel jako mučedník předbělohorského násilí v březnu 1620 v Olomouci, ve věku 44 let.

P. Vojtěch Rygal – holešovský kaplan a katecheta, mariánský ctitel, který rovněž vodil své farníky na posvátnou horu svatohostýnskou. Zavražděn na počátku komunistického teroru v březnu 1948 v Aši, při pokusu o přechod státní hranice. Je to první oběť totality z řad katolických kněží v Československu. Bylo mu 38 let.

O Janu Sarkandrovi byla napsána řada článků v souvislosti s jeho svatořečením papežem Janem Pavlem II. v květnu 1995 v Olomouci. O páteru Vojtěchovi se toho ví méně. Letos v březnu uplyne od jeho smrti 70 let. Proto o něm alespoň několik řádků:

Narodil se 10. 4. 1910 v Hulíně v zemědělské rodině. Od mládí ministroval a pod vlivem pátera Alberta Jadrníčka (mimořádné moravské kněžské osobnosti) nastoupil na středoškolská studia a pak do olomouckého semináře. Vysvěcen na kně-

ze byl v červenci 1934 v Olomouci arcibiskupem Leopoldem Prečanem.

Po kaplanských místech v Pavlovicích u Přerova, Bystřici pod Hostýnem a Nákle u Litovle byl ustanoven po 2. světové válce katechetou v Holešově. Zde se aktivně účastnil skautské a orelské činnosti, dopisoval do náboženských periodik. Byl vynikajícím sportovcem – pěstoval atletiku, hrál aktivně házenou a v sousedním Hulíně hrával za fotbalový klub.

Po únoru 1948 otevřeně kritizoval komunistický režim. Poté mu byla zakázána výuka na školách a byl sledován StB. Po vraždě ministra Jana Masaryka již na nic nečekal. Se svými přáteli – bývalými čs. letci RAF z Anglie – a několika dalšími se domluvili, že opustí republiku. Koncem března 1948 odcestovali vlakem a autobusem do Aše. Původně domluvený převaděč však pár dnů předtím sám uprchl před pronásledováním za hranice. Nové dvě převaděčky (Němky žijící v Aši) přislíbily převedení. Ale byly to zřejmě již nastrčené figury. V noci z Velkého pátku na Bílou sobotu převedly skupinu městským lesoparkem na západní okraj Aše. Zde následoval přechod přes velkou otevřenou svažující se louku (asi 100x200 m) k hranici. (Pozn. autora: Když jsem před léty v Aši prošel a zkoumal inkriminova-

P. Vojtěch Rygal

nou oblast, nabyt jsem přesvědčení, že to bylo nejnebezpečnější místo přechodu.) Z úkrytu postupně přebíhali přes louku ve dvojicích či trojicích. Převaděčky jako první přeběhly bez problémů. Po další skupince, v níž byl i Vojtěch, začala hlídka SNB střílet ze samopalů a pušek. Páter Vojtěch byl smrtelně raněn a na louce dokonal. Zbytek skupiny byl pozatýkán a čekaly je kriminály a vězeňské tábory na Jáchymovsku. Převaděčky se oklikou vrátily do Aše, byly den poté vyslýchány na stanici SNB v Aši a propuštěny!

Pohřeb P. Vojtěcha se konal 2. 4. 1948 v Hulíně. Celebrovali tři kněží, já byl jedním z ministrantů. I přes sledování StB byl pohřeb velkou demonstrací hulínských obyvatel proti nastupující totalitě.

Arcibiskup Chaput: *Fides et ratio* jako protilátka na dnešní krizi pravdy

Před dvaceti lety vydaná encyklika *Fides et ratio* je prorockým dokumentem. Papež Jan Pavel II. se v ní konfrontuje s krizí pravdy v katolické církvi – soudí arcibiskup Charles Chaput, metropolita Filadelfie a zároveň předseda komise amerického episkopátu pro laiky, manželství, rodinu a mládež. V rozhovoru pro agenturu CNA na téma výročí tohoto dokumentu poukazuje na to, jak je pro víru důležité jasné a zralé myšlení. Je to stejně podstatné jako nejhlubší náboženské citění. Tím spíše, že myšlení má vliv také na naše chápání svědomí.

Arcibiskup Chaput poukazuje na to, že křesťanská víra je něčím více než dob-

rá vůle a svědomí nelze redukovat na soukromé mínění. Zdravé svědomí potřebuje dobrou formaci, jinak funguje jako alibi. Dnešní svět je velmi složitý a je stejně důležité jako nesamozřejmé naučit se myslet katolickým způsobem, být zakotveni v učení církve, dodává americký arcibiskup. Problémem současného katolicismu je to, že nejméně po dvě poslední generace se zanedbává katecheze a svědomí mnoha katolíků nedostalo správnou formaci. Zároveň se objevuje postulát, že hlavní morální dilemata mají být řešena ve svědomí jednotlivce. Arcibiskup Chaput proto vybízí k čerpání z dobrých katolických textů a ze života

podle toho, co církev vždy učila. Podle filadelfského metropolity se dnes církev potýká se silným pocitem nejistoty. „Myslím, že mnoho pastýřů a teologů církve dnes ztratilo důvěru v racionálnost víry a věrohodnost Božího slova... Hledají proto útočiště v humanitární a sociální činnosti,“ podotýká arcibiskup Chaput. Protílátkou na současnou krizi je podle něho právě encyklika Jana Pavla II. *Fides et ratio*. Připomíná nám totiž, že musíme myslet po křesťansku: usilovat o hloubku, věrnost a rigoróznost, dodává arcibiskup Filadelfie.

Zdroj: www.radiovaticana.cz, 1. 3. 2018

„Jděte do celého světa a hlásejte evangelium všemu tvorstvu!“ (Mk 16,15)

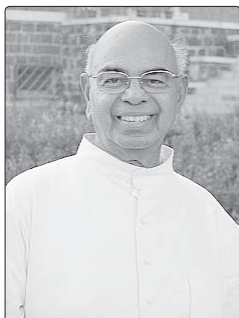
Otec Bill je osobností známou po celém světě. Dne 14. března uplynulo deset let ode dne, kdy ho Pán povolal k sobě. V České republice vedl exercicie v letech 2004–2007 a vyšla zde i jeho kniha *Ježíš Tě miluje*.

„Lidé po celém světě jsou dobří,“ řekl otec Bill v rozhovoru pro televizi Noe v roce 2007. „Lidé v České republice jsou také dobří. Jestliže dělají něco špatného, je to proto, že neznají učení Ježíše Krista, neznají pravdu, a tak podléhají světu a světským požitkům. Ježíš je jedinou odpovědí na každý problém. Když lidé poznají Ježíše, když poznají pravdu, když poznají Boha, změní svůj život a jsou ochotni za Ježíše zemřít. To se stane i v České republice. Svätý otec Jan Pavel II. si mě jednou zavolaal, pozhnal mi a řekl, abych šel do celého světa a vedl exercicie a vrátil víru do katolické církve. Proto já teď jezdím do všech zemí, a kamkoli přijedu, tam jsou lidé šťastní, jsou uzdravováni a nalézají víru.“

P. Joseph Kuruppamparambil, krátce otec Bill, se narodil 23. února 1928 ve státě Kerala v Indii. Vstoupil do Kongregace vincentinů a v roce 1958 byl vysvěcen na kněze. Zastával důležité pozice v kongregaci až do chvíle, kdy v roce 1976 utrpěl dva infarkty. Po nich byl upoután na lůžko a jeho budoucnost vypadala hrozně. Tehdy absolvoval exercicie, při nichž se nad ním biskup modlil za uzdravení. Otec Bill se během této modlitby setkal s Pánem Ježíšem a byl úplně uzdraven. Dostal zdravé srdce a vyžádal si od svých představených svolení, aby mohl Pána Ježíše hlásat po celém světě.

V roce 1992 se dostal do Afriky a tamější misie se začala raketovým tempem rozrůstat. K pastoraci ve farnostech se přidalo pořádání lidových misii a výstavba exercičních a duchovních center a východoafrická misie se brzy rozšířila z Tanzanie do Keni a následně do Ugandy. Otec Bill se však v Africe nezastavil. Jeho srd-

ce hořelo láskou k Pánu Ježíši a k lidem a vydal se i do Evropy a Severní Ameriky. Zemřel během lidových misii v Gu- lu v Severní Ugandě.

Dílo otce Billa však pokračuje. Region Nejsvětějšího Srdce ve východní Africe vzkvétá a otcové vincentini působí v současnosti na patnácti místech, kde spravují farnosti, staví kostely a adorační kaple, budují a provozují exerciční centra, pořádají celodenní duchovní programy zejména o pátcích a sobotách, staví a provozují školky a základní a střední školy, vedou

sirotčinec, pořádají lidové misie a formují místní povolání.

V díle světové evangelizace působí nástupci otce Billa, P. Anthony Saji a P. George Biju. V České republice povede letos P. George svatodušní exercicie od 17. do 20. května v klášteře premonstrátů v Želivě a exercicie pro všechny věkové kategorie od 2. do 7. července v Hrotovicích u Třebíče. Všechny informace najdete na www.cz.frbill.net.

Otče Bille, přimlouvejte se za nás a za naši zemi!

Poselství Královny míru

„Drahé děti! V tomto milostiplném čase vás všechny vyzývám, abyste se otevřeli a žili přikázání, která vám Bůh dal, aby vás vodila skrze svátosti na cestě obrácení. Svět a světská pokušení vás zkouší, a vy, děti, hleďte na Boží stvoření, která vám On dal v kráse a pokoře, a milujte Boha, děti, nade všechno a On vás bude vodit na cestě spásy. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.“

Medžugorje, 25. února 2018

Poselství Panny Marie pro Mirjanu Soldo

„Drahé děti, veliké věci ve mně učinil nebeský Otec, jako je koná ve všech těch, kteří Ho něžně milují a věrně a oddaně Mu slouží. Děti moje, nebeský Otec vás má rád, a skrze jeho lásku já jsem tu s vámi. Říká vám, proč nechcete vidět znamení? S Ním je všechno lehčí.

I bolest prožívaná s Ním je lehčí, protože existuje víra. Víra pomáhá v bolesti, ale bolest bez víry vede k zoufalství. Bolest prožívaná a v Bohu snášená pozvedá. A což můj Syn svojí bolestnou obětí nevykoupil svět? Já jsem jako jeho Matka byla s ním v bolesti a utrpení, jako jsem s vámi se všemi. Děti moje, s vámi jsem v životě, v bolesti, v trápení, v radosti a lásce.

Proto mějte naději. Naděje působí, že se pochopí, že je tu život. Děti moje, já k vám mluvím, můj hlas mluví k vaší duši, moje srdce mluví k vašemu srdci.

Apoštolové mojí lásky, ó, jak moc vás moje mateřské srdce miluje. Jak mnohým věcem vás chci naučit. Jak velmi si moje mateřské srdce přeje, abyste byli úplní, a to můžete být jen, když ve vás budou sjednoceny duše, tělo a láska.

Prosím vás jako svoje děti, mnoho se modlete za církev a za její služebníky - vaše pastýře, aby církev byla taková, jakou si ji můj Syn přeje, průzračná jako pramenitá voda a plná lásky. Děkuji vám.“

2. března 2018

Lurdy: Potvrzení víry, nebo podvod?

Zjevení Panny Marie v Lurdech před 160 lety viditelně potvrdilo pravdivost katolické víry. Proto neudivuje, že nepřátelé církve se je pokoušeli a nadále pokoušejí „odmytologizovat“. Nicméně jejich argumenty, když se na ně podíváme zblízka, se ukazují samy být snadno vyvratitelnými mýty.

Počátek 2. poloviny 19. století byl pro křesťany těžký. Roku 1859 Charles Darwin publikoval knihu „O původu druhů“. Proti vůli autora jí bylo zneužito k boji proti náboženství. O tři roky později se objevil „Život Ježíšův“ Ernesta Renana. Jeho autor se pokoušel „dokázat“, že Pán Ježíš byl obyčejným, i když výjimečným člověkem. Po uplynutí pěti let Karl Marx a Friedrich Engels vydali „Kapitál“. Tyto publikace byly využívány k potírání náboženství.

Jako by tyto útoky předvíдалa, zjevila se r. 1858 v obci Lurdy (Lourdes) v jihozápadní Francii Matka Boží 14leté chudé a téměř negramotné dívky Bernadetty Soubirousové. Těchto zjevení v jeskyni Massabielle bylo celkem 18, první 11. února 1858 a poslední 16. července téhož roku. Kulminačním bodem je šestnácté zjevení. Tenkrát, na svátek Zvěstování, 25. března, Matka Boží řekla: „Já jsem Neposkvrněná Početí.“ Stalo se to čtyři roky po vyhlášení tohoto dogmatu papežem bl. Piem IX. Bernadetta ale, pocházející z chudé rodiny a téměř analfabetka, nic nevěděla o této pravdě víry. Matka Boží vyzvala rovněž k odkrytí pramene, jenž dodnes slouží k zázračným uzdravením. Těž horlivě prosila o pokání za hříšníky a ukazovala růženec.

Kromě nezvyklé podstaty tohoto zjevení je stejně důležité už to, že vůbec proběhlo a jak proběhlo. Vittorio Messori v knize „Lurdské tajemství – Bernadetta nás obelhala?“⁽¹⁾ píše: „Jestli nás Bernadetta neobelhala, jestli neobelhala sebe samotnou, tak neobelhává sebe samotného ani katolík, který věří v pravdu evangelia a řídí se naukou církve, jež je autentickým garantem této pravdy. (...) Ta jeskyně je tedy opěrným bodem, záchranným kolem hozeným věřícím, aby se ho mohli chytit v dramatickém momentu současně historie, kdy racionalismus, pozitivismus, socialismus, liberalismus a všechny další -ismy a postkřesťanské ideologie se pustily do velkého úderu na kořeny víry jako takové.“

Jinými slovy, jestli lurdská zjevení jsou falešná, tak padá jeden z velkých argumen-

tů ve prospěch pravdivosti víry. Katolicismus může i tak zůstat *religio vera* – pravdivým náboženstvím, ale z jiných důvodů. Pokud však Lurdy nejsou smyšlenkou, pokud se tam skutečně zjevila Matka Boží s růžencem, prosila o předání informace katolickým kněžím, mluvila o procesí, stavbě kaple a dogmatu o Neposkvrněném početí, tak je to důkazem pravdivosti církve a vysoké hodnoty katolické zbožnosti.

Kdo chce, ten při troše dobré vůle může dospět k pravdě na téma Lurdy. Tím spíše, že práce se zdroji tohoto fenoménu byla podniknuta už lidmi typu Vittora Messoriho. Nicméně stále se objevují, a to i ve výpovědích „vědců“, dávno vyvrácená tvrzení, rozšiřovaná výlučně jen z úmyslu neustále bojovat s církví a pravdou, kterou ona hlásá. Neuškodí tedy blíže si všimnout těchto lživých tezí.

Údajný podvod rodičů

Jedním z krkolomných pokusů vysvětlit lurdská zjevení „rationalisticky“, je tvrzení o podvodu rodičů Bernadetty. Ti totiž, nejprve zámožní, upadli do bída, krom toho neměli dobrou pověst. Otec, sotva rok před zjeveními, byl z humanitárních důvodů propuštěn z vězení. Indicie ukazovaly na to, že se opravdu dopustil činu, za nějž byl odsouzen: krádeže mouky. Matka zase „proslula“ v obci jako osoba nadměrně holdující alkoholu.

„Když to uvážíme,“ píše Messori, „tak lze předpokládat možný podvod zorganizovaný těmito chudáky, kteří k tomu využili nejstarší dceru, aby shromáždili peníze od naivních bigotů a osvobodili se tak od bída, do níž upadli po dřívější době blahobytu.“

Pravda je však zcela jiná, jak dokazuje italský spisovatel. Bernadettiným rodičům naopak nesmírně záleželo na tom, aby zjevení co nejrychleji přestala. Byly jim krajně nepřijemné zástupy zvědavců chtějících vidět dceru. Policejní komisař Dominique Jacomet dokonce tvrdil, že prý rodiče dceru nutili, aby chodila do jesky-

ně. Neváhal zajít až tak daleko, že zfalšoval Bernadettinu výpověď, jako by si ona stěžovala na tento nátlak ze strany rodičů. Ve skutečnosti však komisař (podobně jako otec vizionářky) naopak dívku žádal, aby přestala chodit do jeskyně. Ta se ale nepodvolila. „Ne, nemohu tam nejít, přece jsem to slíbila,“ řekla komisaři.

„Věrohodnosti Bernadetty prospěla její naprostá lhostejnost vůči slávě, kterou jí zjevení mohlo poskytnout, a zřejmá snaha, aby to nepřineslo materiální ani jiný zisk jí nebo její rodině. Díky tomu vzala za své všechna podezření úřadů, které, i když neochotně, se nakonec vzdaly teze o podvodu za účelem rychlého zisku,“ zdůrazňuje Messori.

Bernadetta, pamětlivá slov Matky Boží, dbala skutečně o to, aby neměla žádný prospěch ze zjevení. Proto také nepřijímala žádné dary. Tuto zásadu chápala doslovně: nechtěla dokonce ani náboženské knihy, jež jí byly darovány. Odmítla přijmout i drahocenný růženec od biskupa. Ani její rodina nezbohatla na Bernadettiných zjeveních, naopak lze mluvit o ztrátách. Zvědavci přicházející do jejich domu ... si jako suvenýr odlupovali omítku ze stěn a jednou zničili stůl. „Když někdo přijel do Lurd a informoval dívku o příbuzných, vždycky kroutila hlavou a říkala: »Jen aby se neobohatili.« A skutečně, nikdo ze Soubirousových se neobohatil – ani tehdy, ani později, pouze si otevřeli malinký obchůdek...” píše Vittorio Messori.

Domnělý podvod kněží

Podle jiné lži jsou Lurdy výmyslem tehdejšího kléru, který myslel buď na finanční zisk, nebo na to, jak přitáhnout lid ke katolické víře. Avšak i toto se rozbíjí o skálu faktů.

Klérus nejenom že nepropagoval Bernadettiny vize, ale naopak se stavěl proti nim. Autor bestselleru o Lurdech Henri Lasserre dokonce obviňoval duchovní, že ignorují lid, který vidí ve zjeveních „prst Boží“. Je na tom hodně pravdy, i když tak ostrá kritika je nespravedlivá. Zdravý skepticismus ve vztahu k soukromým zjevením je totiž stálou praxí církve, umožňující rozlišit pravé vize od falešných.

Právě takovým racionálním přístupem se vyznačoval tehdejší biskup diecéze Tarbes, na jejímž území došlo ke zjevením. Byl rigoristický a tvrdý, ale zároveň pod-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

poroval vědecký a technický pokrok. Říkal, že kdyby nebylo kněžského povolání, stal by se inženýrem. Tak založeného hierarchu určitě nelze obvinít z lehkověrnosti. „Člověk toho typu by se dal přesvědčit pouze fakty, které prošly zkouškou konkrétních bádání,“ uvažuje Vittorio Messori.

Navíc kněžím bylo církevními představenými zakázáno navštěvovat jeskyni zjevení. Jediným duchovním, který zákaz porušil, byl Antoine Desirat. Hájil se tím, že nebydlí v Lurdech a čistě spontánně se připojil k věřícím směřujícím k jeskyni. Stál hned u vizionářky.

Po opuštění jeskyně uvěřil v pravost zjevení. Když však vyprávěl celou historii zjevení v semináři v Saint-Pe dvěma kněžím, „přerušil ho výbuch smíchu obou duchovních, kteří žasli nad jeho lehkověrností. Doporučili mu, aby se věnoval teologickým a biblickým studiím a nehonil se za báchorkami lidových pověr...“, říkali. Dobře to odráží tehdejší přístup místního kléru k této události.

Ani po uznání zjevení místním biskupem⁽²⁾ a po započetí stavby svatyně neznamenáváme žádné obohacení se kléru nebo diecéze. Francouzská vláda v situaci totální odluky církve od státu nedala vůbec nic na stavbu svatyně nad Gave de Pau. Oficiální pomoc neudělil ani Vatikán. Existovaly pouze osobní dary: papěři a hierarchů, ale hlavně věřících.

Obecně, jak postřehl Vittorio Messori, „Lurdy nebyly zdrojem zisku, ale naopak bezednou studnou, kam padaly obrovské sumy peněz, biskup chtěl, aby terén byl co nejrozhlednější kvůli vytvoření ochranného pásu kolem jeskyně, proto se musely koupit tamní pozemky.“ Výstavba a udržování komplexu také nenáležely – a nenáleží – k těm levným. Ale co s prodejem devocionálií? Tady „jedním z prvních rozhodnutí biskupa v Tarbes bylo, aby obchod s devocionáliemi provozovali soukromníci a nikoli církevní osoby“.

Hypotéza o komedii

Tvrzení o vlivu kléru nebo rodičů na Bernadettu se tedy ukazují jako mylné. Ti, kdo válčí s pravdou, se však neomezují pouze na ně. Jednou z nejurážlivějších tezí je „hypotéza komediantky“. Podle ní Bernadetta sice nebyla motivována ziskem, ale prostě chtěla na sebe obrátit pozornost.

přišli k Filipovi, který byl z galilejské Betsaidy, a prosili ho: „Pane, rádi bychom viděli Ježíše.“ Filip šel a řekl to Ondřejoovi; Ondřej a Filip pak šli a pověděli to Ježíšovi. Ježíš jim na to řekl: „Přišla hodina, kdy Syn člověka bude oslaven. Amen, amen, pravím vám: Jestliže pšeničné zrno nepadne do země a neodumře, zůstane samo; odumře-li však, přinese hojný užitek. Kdo má svůj život rád, ztratí ho; kdo však svůj život na tomto světě nenávidí, uchová si ho pro život věčný. Jestliže mi kdo chce sloužit, ať mě následuje; a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Jestliže mi kdo slouží,

Otec ho zahrne počtou. Nyní je moje duše rozechvěna. Co mám říci? Otče, vysvoboď mě od té hodiny? Ale právě kvůli té hodině jsem přišel. Otče, oslav své jméno!“ Tu se ozval hlas z nebe: „Oslavil jsem a ještě oslavím.“ Lidé, kteří tam stáli a uslyšeli to, říkali, že zahřmělo. Jiní říkali: „To k němu promluvil anděl.“ Ježíš jim na to řekl: „Ten hlas se neozval kvůli mně, ale kvůli vám. Nyní nastává soud nad tímto světem, nyní bude vládce tohoto světa vypuzen. A já, až budu ze země vyvýšen, potáhnu všechny k sobě.“ Těmi slovy chtěl naznačit, jakou smrtí zemře.

Zanalyzujeme si to však. Pravdivosti tohoto tvrzení odporuje hlavně charakter vizionářky. Bernadetta všechno konala s uměřeností, „(...) chovala se naprosto přirozeně bez jakéhokoliv stínu okázalého mysticismu. Přicházela do jeskyně v doprovodu jedné nebo dvou přítelkyň, tichá a zamyšlená, často utíkala, neboť spěchala na setkání se zázračnou postavou, s radostnou tváří bez jakýchkoliv znaků předstírané pokory.“ Při zjevení se nedělo nic teatrálního. „Extáze trvala krátce a jejím jediným projevem byla proměna tváře děvčete při vidění,“ píše Messori.

Co je podstatné: dívka si nepřála, aby se jí někdo dotýkal jako relikvie. Naopak si zachovala naprostou skromnost. Zajímavé též je, že Bernadetta odmítala zobrazovat Matku Boží v jiné podobě než v té, v jaké ji skutečně viděla, čili drobné mladé ženy. Trvala na tom i navzdory faktu, že to bylo v rozporu s vyobrazením Panny Marie převládajícím v tehdejší církvi. Navíc vi-ze Bernadetty vyvolaly krátkodobě módu mezi obyvatelkami Lurd a okolí předstírat zjevení. Jejich chování, ukazující zřejmou snahu obrátit na sebe pozornost, bylo však zcela jiné.

Halucinace? V žádném případě!

V důsledku podvýživy, chatrného zdraví a bídy prý Bernadetta podlehla iluzím a vidinám. Toto tvrzení se stalo populárním mezi inteligencí.

Nicméně i ono je v rozporu s pravdou. Bernadetta byla sice málo vzdělaná a slabá, ale nechyběl jí zdravý úsudek. Naopak nevykazovala žádné známky hysterie či psychických poruch. Nikdy si ne-

stěžovala na nedostatek porozumění nebo na nemoci a její líčení zjevení Matky Boží je poznamenáno velkým realismem.

Kromě toho 27. března 1858 tři lékaři na základě rozkazu světské moci měli vydat osvědčení o psychické poruše vizionářky, aby mohla být umístěna v blázinci. Navzdory nátlaku však lékaři nic takového nekonstatovali, i když jejich vyjádření bylo šalamounské, aby nedráždili úřady.

Budova lživých námitek stoupenců racionalismu proti lurdskému zjevení se tedy rozpadá jako domeček z karet. Co však zůstává, to je pravda o mimořádných uzdraveních⁽³⁾, obnově náboženského života a o Neposkvřněném početí Panny Marie. Zůstává pravda katolická, pravda o Bohu stále si vybírajícím „právě to, co je v očích světa hloupé, aby zahanbil učené (...) to, co je ubohé, aby ponižil mocné“.

Pramen: Vittorio MESSORI, *Tajemnica Lourdes czy Bernadeta nas oszukala*, Wydawnictwo Znak, Kraków 2014.

Z www.pch24.pl (9. 2. 2018)
přeložil PhDr. Radomír Malý

Poznámky:

⁽¹⁾ Dle dostupných zdrojů kniha v češtině dosud nevyšla. [pozn. red.]

⁽²⁾ Biskup Laurence v Tarbes předvolal Bernadettu před dvanáctičlennou vyšetřovací komisí. Dne 18. 1. 1862 pak biskup vydal pastýřský list, kterým zjevení v Lurdech církevně uznal: „Uznáváme, že Neposkvřněná Panna Maria, Matka Boží, se Bernadettě Soubirousové opravdu zjevila ... 18krát.“ [pozn. red.]

⁽³⁾ Celkem jich katolická církev uznala 70. O posledním jsme informovali ve Světle č. 9/2018. [pozn. red.]

Pondělí 19. 3. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (940. díl): 15. 3. 2018 **6:25** Mezi pražci (66. díl): Březen 2018 **7:10** Výpravě do divočiny: Orli se vrací **8:45** V pohorách po horách (26. díl): Sninský kameň – Vihorlatské vrchy **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Česká věda **9:35** Outdoor Films s Miloslavem Stinglem (10. díl): Neustále ve spisovatelské pubertě **11:10** Léta letí k andělům (17. díl): Hana Ulrychová – zpěvačka **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014 (2. díl) **13:20** Protržená **13:35** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (16. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Noční univerzita: Prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D. – Katedrála sv. Víta **16:00** V souvislostech (221. díl) **16:20** Putování Modrou planetou: Venezuela **17:00** Zachraňme kostely (10. díl): Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích **17:20** Pro víta mundi (113. díl): sr. Diana Marie Ludmila Dvořáková, OP **18:05** Vezmi a čti: Březen 2018 [P] **18:25** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **18:30** Bible pro nejmenší: Šalamoun **18:35** Patagonie: Misionářský sen **18:50** Terra Santa news (285. díl): 14. 3. 2018 **19:10** Ars Vaticana (8. díl) **19:25** Víra do kapsy **19:40** ARTBITR – Kulturní magazín (53. díl) [P] **20:00** Dům nejen ze skla (25. díl) [L] **21:05** Music4mation [P] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Čas pro Malawi **22:55** Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Služba jako dar (1. část) **0:20** Kulatý stůl: Hranice v mezilidských vztazích **1:50** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 20. 3. 2018

6:05 Exit 316 (38. díl): Předsudky **6:25** Portréty krajiny **6:55** Pod lampou **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** V souvislostech (221. díl) **9:40** Rok 2017 s papežem Františkem **10:30** Padre Pio – stavitel milosrdenství **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Na pořadu rodina (9. díl): Cesta ke zralosti **13:25** Skryté poklady: Roman **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Kulatý stůl: Hranice v mezilidských vztazích **16:10** Záliv svatých **17:15** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (3. díl): Obnovíš tvář země **17:45** V pohorách po horách (26. díl): Sninský kameň – Vihorlatské vrchy **18:00** Noeland (28. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: Eliša **18:35** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **18:40** Animované příběhy velikánů dějin: Harriet Tubman (1820–1913) **19:15** Zrnko v perle Karibiku **19:30** Zpravodajské Noeviny (941. díl): 20. 3. 2018 [P] **20:00** Buon giorno s Františkem [L] **21:05** Řeckokatolický magazín (147. díl) [P] **21:20** Ars Vaticana (8. díl) **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Post Scriptum **22:15** Cvrlikání (58. díl): Kapky **23:25** Terra Santa news (285. díl): 14. 3. 2018 **23:50** Hrdinové víry (12. díl): Ženské řehole a jejich osud v době totality **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 21. 3. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (941. díl): 20. 3. 2018 **6:25** Královna a Matka Chorvatů **7:15** Noční univerzita: Prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D. – Katedrála sv. Víta **8:40** Vezmi a čti: Březen 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Ars Vaticana (8. díl) **9:30** Přímý přenos generální audience papeže [L] **10:45** Velehradská zastavení, 6. díl – Poutníci ze Slovenska **10:55** Jmenuji se David Bibby **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Missio magazin: Únor 2018 **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Druhé šance **15:05** Exit 316 (38. díl): Předsudky **15:25** Víra do kapsy **15:40** Zpravodajské Noeviny (941. díl): 20. 3. 2018 **16:05** Zachraňme kostely (10. díl): Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích **16:25** Dole, dole můj víneček zelení: MFF Myjava 2017 **18:00** Můj Bůh a Walter: Jeden Bůh **18:15** ARTBITR – Kulturní magazín (53. díl) **18:30** Bible pro nejmenší: Daniel **18:35** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **18:40** Pražská Loreta **19:05** Velehrad

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRAV

- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

v době nesvobody **19:30** Terra Santa news (286. díl): 21. 3. 2018 [P] **20:00** Večer chval (68. díl): Schola Uherské Hradiště [L] **21:15** BET LEICHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik – tvůrce Špidlíkova sarkofágu **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Služba jako dar (2. část) [P] **23:00** Generální audience Svatého otce **23:25** Bazilika Navštívení Panny Marie ve Frýdku **0:05** Music4mation **0:25** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (16. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **0:45** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 22. 3. 2018

6:05 Putování Modrou planetou: Venezuela **6:40** Hrát si dovoleno **7:00** Pro víta mundi (80. díl): Jan Špilár **7:40** Kostel na předměstí **7:55** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (3. díl): Obnovíš tvář země **8:20** Protržená **8:35** Terra Santa news (286. díl): 21. 3. 2018 **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Institut Bearzi v Udine **9:30** Barma – Bezmezna naděje **9:55** Kulatý stůl: Hranice v mezilidských vztazích **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Post Scriptum [P] **12:15** Janáčkův máj – 40. ročník Mezinárodního hudebního festivalu: Klenty evropské opery s Adamem Plachetkou **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Generální audience Svatého otce **14:55** Vezmi a čti: Březen 2018 **15:10** Noeland (28. díl) **15:40** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **15:45** Zpravodajské Noeviny (941. díl): 20. 3. 2018 **16:10** Řeckokatolický magazín (147. díl) **16:25** Brazílie – Misionáři, cestovatelé lásky **16:55** V pohorách po horách (26. díl): Sninský kameň – Vihorlatské vrchy **17:05** Krasová pokladnice Emine Bojir Chasar Nižnij **17:25** Ars Vaticana (9. díl) **17:35** Sýrie – kolébka křesťanství **18:00** Animované příběhy velikánů dějin: Harriet Tubman (1820–1913) **18:30** Bible pro nejmenší: Jonáš **18:35** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **18:40** Procházka památkovou rezervací Příbor: Zastavení u kostela Narození Panny Marie **19:00** Večeře u Slováků: 6. neděle postní [P] **19:30** Zpravodajské Noeviny (942. díl): 22. 3. 2018 [P] **20:00** U VÁS aneb Festivalové kukátko (22. díl): Terchová 2017 [L] **21:10** Exit 316 (38. díl): Předsudky **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Zpravodajské Noeviny (942. díl): 22. 3. 2018 **0:30** Zachraňme kostely (10. díl): Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích **0:50** Post Scriptum **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 23. 3. 2018

6:05 Zpravodajské Noeviny (942. díl): 22. 3. 2018 **6:25** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (16. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **6:45** Ars Vaticana (9. díl) **6:55** Dům nejen ze skla (25. díl) **8:00** Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Služba jako dar (2. část) **9:00** Živě s Noe [L] **9:20** Na pořadu rodina (11. díl): Když je duše nemocná ... **10:25** V pohorách po horách (19. díl): Klak – Lučanská Malá Fatra **10:35** Pro víta mundi (100. díl): Biskup Karel Otčenášek **11:30** Živě s Noe [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:55** Dar z Medžugorje **13:15** BET LEICHEM – vnitřní domov (27. díl): Marko Ivan Rupnik – tvůrce Špidlíkova sarkofágu **13:30** Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014 (2. díl) **14:00** Živě s Noe [L] **14:35** Guyanská

Diana **15:00** Křížová cesta: Já jsem s Tebou **15:20** Putování Modrou planetou: Venezuela **16:00** Zpravodajské Noeviny (942. díl): 22. 3. 2018 **16:20** Vše pro mého krále a královnu **16:50** Buon giorno s Františkem **18:00** Zámek Židlochovice – zahrada času **18:30** Bible pro nejmenší: Kde je Ježíš? **18:35** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **18:40** Cvrlikání (58. díl): Kapky **20:00** Noemova pošta: Březen 2018 [L] **21:30** Živě s Noe [P] **22:05** Večeře u Slováků: 6. neděle postní **22:30** Padre Pio – stavitel milosrdenství **23:30** Outdoor Films s Miloslavem Doležalem (11. díl): Cesta za snem **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 24. 3. 2018

6:05 A vy nepláčete s námi ... **6:50** Stavitelé měst **7:00** Klapka s ... (102. díl): Bohumilem Kheilem **8:25** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **8:30** Noeland (28. díl) **9:00** Animované příběhy velikánů dějin: Harriet Tubman (1820–1913) **9:35** Zachraňme kostely (10. díl): Kostel sv. Vavřince v Tasnovicích **9:55** Vezmi a čti: Březen 2018 **10:10** Můj Bůh a Walter: Jeden Bůh **10:30** Exit 316 (38. díl): Předsudky **10:50** Music4mation **11:10** Noční univerzita: David Říman – Bojová umění: ANO, či NE? **12:00** Angelus Domini **12:05** Post Scriptum [P] **12:20** Zpravodajské Noeviny (942. díl): 22. 3. 2018 **12:45** Pod lampou **14:50** Terra Santa news (286. díl): 21. 3. 2018 **15:15** Večeře u Slováků: 6. neděle postní **15:40** Nárožní kámen **16:25** Z Radhoště přes Javořinu na Soláň: Rožnovské slavnosti 2017 [P] **18:05** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (17. díl); autor a průvodce Marek Orko Vácha **18:30** Bible pro nejmenší: Kde je Ježíš? **18:35** Sedmihlásky (124. díl): Ej, pase dívka husy, Haj husičky od vodičky **18:45** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Vjezd do Jeruzaléma (Jan 12,12–16) **19:30** V souvislostech (222. díl) [P] **20:00** Outdoor Films s Vojtěchem „Belo“ Špišákem a Petrem Filipcem (67. díl): Dobrák od kosti [P] **21:30** Portréty krajiny **22:00** Post Scriptum **22:10** V pohorách po horách (30. díl): Malý Rozsutec – Malá Fatra **22:20** Tempo di vlak na Mohelnickém dostavníku 2014 (2. díl) **22:50** Noční univerzita: Prof. PhDr. Ing. Jan Royt, Ph.D. – Katedrála sv. Víta **0:15** Řeckokatolický magazín (147. díl) **0:30** Nikaragua – Dobrý pastýř, biskup David Zywiac **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 25. 3. 2018

6:05 U VÁS aneb Festivalové kukátko (22. díl): Terchová 2017 **7:10** Labyrintem víry s Tomášem Halíkem (3. díl): Obnovíš tvář země **7:40** Vezmi a čti: Březen 2018 **8:00** Řeckokatolický magazín (147. díl) **8:20** ARTBITR – Kulturní magazín (53. díl) **8:30** Večeře u Slováků: 6. neděle postní **9:00** Ars Vaticana (9. díl) **9:10** P. Vojtěch Kodet – Postní obnova: Vjezd do Jeruzaléma (Jan 12,12–16) **9:55** Mše svatá Květné neděle z Vatikánu [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** V souvislostech (222. díl) **12:40** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **13:25** Hovory z Rekovic: Martin Kasík [P] **13:45** Outdoor Films s Vojtěchem „Belo“ Špišákem a Petrem Filipcem (67. díl): Dobrák od kosti **15:20** Dům nejen ze skla (25. díl) **16:25** Noční univerzita: P. Marián Kuffa – Služba jako dar (2. část) **17:25** Papuánské Velikonoce: Květná neděle **17:55** Sedmihlásky (125. díl): Vrtěné – Pásko dívka páva, Keď sem išel kolem panské zahrady [P] **18:00** Noeland (29. díl) **18:30** Animované příběhy velikánů dějin: Louis Pasteur (1822–1895) [P] **19:00** Můj Bůh a Walter: Jeden Bůh **19:15** Music4mation **19:35** Exit 316 (39. díl): Proti proudu [P] **20:00** Poveda **22:05** V souvislostech (222. díl) **22:30** Buon giorno s Františkem **23:35** Polední modlitba Sv. otce Františka **23:55** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne: Zpravodajské Noeviny a Terra Santa news **0:35** Frano z Malesie **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 19. 3. o 17:30 hod.:
Doma je doma
(Manželstvo a rodina v premenách času)

V lete sa v írskom Dubline uskutoční 9. Svetové stretnutie rodín, ktorého sa zúčastní aj Svätý otec František. O farskej príprave, katechézach, ale aj rodine a manželstve ako takom s Janou Trávníčkovou v relácii Doma je doma. Hostia: Anna a Emil Kondelovci, Inštitút Communio a Roman Seko, Sekcia pre rodinu Žilinskej diecézy.

Utorok 20. 3. o 17:05 hod.:
Peter medzi nami
(O kresťanskej nádeji)

Katechézy pápežov.

Streda 21. 3. o 20:30 hod.: Fundamenty
(Čti svojho otca a svoju matku)

4. príkazanie rozoberajú moderátorka Jana Zlatohlávková a o. Marek Krošlák a Mária Spišáková. Spolu sa zamyšľajú nad článkom č. 2197 Katechizmu katolíckej cirkvi „Poriadok lásky“.

Štvrtok 22. 3. o 16:00 hod.:
Večera u Slováka
(Kvetná nedeľa – nedeľa utrpenia Pána)

Diskusná relácia nad nedeľným evanjeliom.

Piatok 23. 3. o 18:35 hod.: Kráľovstvo bez hraníc
(Ježiš zomiera na kríži)

Animované príbehy z Nového zákona.

Sobota 24. 3. o 20:30 hod.:
Judáš / Blízko pri Ježišovi (film)

Judáš sa vzdá bohatstva kvôli nasledovaniu Ježiša. Keď však časom zisťuje, že Ježiš neprišiel získať svetskú moc, začína o svojom rozhodnutí pochybovať. A aj keď Ježiša stále miluje, vydá ho Pilátovi v túžbe primäť ho k ráznemu boju voči Rimanom.

Nedeľa 25. 3. o 10:00 hod.:
Svätá omša z Vatikánu

Priamy prenos na Kvetnú nedeľu, v nedeľu utrpenia Pána. Celebruje Svätý otec František, komentuje a tľmočí dp. Jozef Jančovič.

V sobotu 7. dubna 2018 brněnské Centrum naděje a pomoci pořádá další z akreditovaných seminářů, určených pro zdravotníky i poradce PPR, tentokrát na téma „**NAPROHELP, ÚSPĚŠNÁ CESTA K DÍTĚTI**“.

Účastníci mají možnost se nejen seznámit s principy metody NAPROHELP, s její vysokou úspěšností v řešení nechtěné neplodnosti, ale i prakticky si vyzkoušet vyhodnocení záznamů STM PPR a jejich přínos pro léčbu nechtěné neplodnosti i správné stanovení termínu porodu.

Příhláška a další informace jsou na <https://www.cenap.cz/naprohelp-kurz>.

BREVIÁŘ PRO LAIKY
17. – 24. BŘEZNA 2018

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 18. 3.		PO 19. 3.		ÚT 20. 3.		ST 21. 3.		ČT 22. 3.		PÁ 23. 3.		SO 24. 3.	
Antifona	270	299	1324	1467	270	299	270	299	270	299	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	1325	1467	272	301	271	300	272	301	271	300	272	301
Antifony	387	433	1325	1468	843	946	858	963	874	979	890	997	906	1014
Žalmy	813	914	813	914	843	946	858	963	874	980	890	997	906	1014
Krátké čtení a zpěv	388	434	1326	1468	395	442	399	446	402	450	406	454	409	458
Antifona k Zach. kantiku	388	434	1326	1469	395	443	399	446	402	450	406	454	409	458
Prosby	388	434	1326	1469	395	443	399	447	403	450	406	455	410	459
Závěrečná modlitba	389	435	1327	1469	396	443	400	447	403	451	407	455	410	459
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302	273	302
Antifony	273	303	1327	1470	273	303	273	303	273	303	273	303	273	303
Žalmy	818	919	1265	1403	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019
Krátké čtení	389	435	1327	1470	396	444	400	448	403	451	407	455	410	460
Závěrečná modlitba	389	435	1327	1469	396	443	400	447	403	451	407	455	410	459
Nešpory:														
SO 17. 3.														
Hymnus	268	297	268	297	1322	1464	269	299	268	298	269	299	268	298
Antifony	386	432	390	436	1328	1471	853	957	868	973	884	990	900	1008
Žalmy	808	908	823	924	1761	1982	853	957	868	973	884	990	901	1008
Kr. čtení a zpěv	386	432	390	437	1329	1471	397	445	401	449	405	453	408	457
Ant. ke kant. P. M.	387	433	391	437	1329	1472	398	445	401	449	405	453	408	457
Prosby	387	433	391	437	1329	1472	398	445	401	449	405	453	408	457
Záv. modlitba	389	435	389	435	1327	1469	396	443	400	447	403	451	407	455
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1242	1379	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Liturgická čtení
Nedeľa 18. 3. – 5. nedeľa postní

1. čt.: Jer 31,31–34

Ž 51(50),3–4.12–13.14–15

 Odp.: 12a (*Sťvoř mi čisté srdce, Bože!*)

2. čt.: Žid 5,7–9

Ev.: Jan 12,20–33

nebo čtení z cyklu A (pokud se na Bílou sobotu křtí):

1. čt.: Ez 37,12–14

Ž 130(129),1–2.3–4.5–6a.6b–8

 Odp.: 7 (*U Hospodina je slitování, hojně je u něho vykoupení.*)

2. čt.: Řím 8,8–11

Ev.: Jan 11,1–45

Pondělí 19. 3. – slavnost sv. Josefa

1. čt.: 2 Sam 7,4–5a.12–14a.16

Ž 89(88),2–3.4–5.27+29

 Odp.: 37 (*Jeho potomstvo potrvá navěky.*)

2. čt.: Řím 4,13.16–18.22

Ev.: Mt 1,16.18–21.24a

nebo Lk 2,41–51a

Úterý 20. 3. – ferie

1. čt.: Nm 21,4–9

Ž 102(101),2–3.16–18.19–21

 Odp.: 2 (*Hospodine, slyš modlitbu mou a volání mé ať pronikne k tobě!*)

Ev.: Jan 8,21–30

Streda 21. 3. – ferie

1. čt.: Dan 3,14–20.91–92.95

Dan 3,52a.52b.53.54.55.56

 Odp.: ... *chvályhodný a s vrchovaně velebený navěky.*

Ev.: Jan 8,31–42

Čtvrtek 22. 3. – ferie

1. čt.: Gn 17,3–9

Ž 105(104),4–5.6–7.8–9

 Odp.: 8a (*Hospodin pamatuje věčně na svoji smlouvu.*)

Ev.: Jan 8,51–59

Pátek 23. 3. – připomínka
sv. Turibia z Mongroveje

1. čt.: Jer 20,10–13

Ž 18(17),2–3a.3bc–4.5–6.7

 Odp.: srov. 7 (*Ve své tísní jsem vzýval Hospodina, a vyslyšel mě.*)

Ev.: Jan 10,31–42

Sobota 24. 3. – ferie

1. čt.: Ez 37,21–28

Jer 31,10.11–12ab.13

 Odp.: 10d (*Hospodin bude nad námi bdít jako pastýř nad svým stádem.*)

Ev.: Jan 11,45–56

PRAKTICKÝ ŽIVOT Z VÍRY

**O LÁSCE, MANŽELSTVÍ A RODINĚ
• OTÁZKY A ODPOVĚDI**

*Józef Augustyn SJ • Z polštiny přeložila
Jindra Hubková*

Renomovaný polský kněz a psycholog nabízí rady týkající se lidských vztahů. V jeho odpovědích na otázky problematiky lásky mezi bližními, manželi, rodiči a dětmi se odráží dlouholetá činnost a zkušenosti z oblasti duchovního doprovázení a psychologické praxe.

*Cesta - Iva Pospíšilová
Brož., 140x200 mm, 154 stran, 180 Kč*

MORÁLKA DO KAPSY

*Christoph Schönborn • Z němčiny přeložila
Blanka Pscheidtová • Odpovědný redaktor
Pavel Mareš*

Znamená morálka jen příkazy a zákazy? A co život v plnosti, k němuž nás zve Ježíš Kristus? Knižička vznikla jako úvod k třetí části *Katechismu katolické církve*, nazvané příznačně „Život v Kristu“. Autor nám ukazuje, že morálka není něco odtrženého od života, natož proti životu: Vyplývá z životodárného vztahu s Bohem, který miluje člověka a chce jeho dobro. Pomáhá nám uchovat si v životě harmonii a řád, inspirované Duchem Svatým. Knižka se nabízí jako cenná pomůcka pro katechety a kněze, pro katechumeny a biřmovance, ale též pro všechny, kteří touží žít opravdu „život pod vládou Kristovou“.

*Karmelitánské nakladatelství • Druhé, opravené vydání
Brož., 100x165 mm, 124 stran, 159 Kč*

MODLÍME SE

**KŘÍŽOVÁ CESTA • NAŠE CHLOUBA
JE V JEŽÍŠOVĚ KŘÍŽI**

Rozjímání nad jednotlivými zastaveními pobožnosti křížové cesty sestavená z textů sv. Jana Pavla II.

*Trapistky
Brož., A6, křídový papír,
36 stran, 50 Kč*

BELETRIE

ALENKA V ZEMI ZÁZRAKŮ

*Jana Kristina Studničková • Ediční poznámka Otakára
Maria Schmidt • Fotografie Josef Řezníček*

Poetické vyprávění malé dívky, která stejně jako Alenka v říši divů putuje krajinou svého dětství. Jejimi průvodci země zázraků – světem bez hranic mezi sny a realitou – se stávají různé legendární postavy jako třeba Malý princ. V osobitě parafrázi slavného díla Lewise Carrolla ožívají slavnosti, které důvěrně známe, aniž tušíme, jak důležitou roli v našich životech hrají. Literární předloha stejnojmenného celovečerního filmu (v kinech od 8. 2. 2018) s Viktorií Stříbrnou, Veronikou Žilkovou, Bolkem Polívkou a Jiřím Dvořákem v hlavních rolích.

*Martin Leschinger - FLÉTNA
Váz., přebal, 130x180 mm,
144 stran, 225 Kč*

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

**Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Malice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz**

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

**Malice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

Světlo - týdeník Malice cyrilometodějské, spol. s r. o., vydává Malice cyrilometodějská, spol. s r. o., Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Malice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Redakce: Štefánková Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mgr. Theol. Tomáš Kiml, vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bídy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Malice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc I.; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz); objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzercce: knihy@maticecm.cz). Registrace: značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinych zástělek povoleno SF, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzgorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané neověřené příspěvky nevracíme.